

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

60. årgang

24. juli 2017

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2017/C 239/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2017/C 239/02	Sag C-562/14 P: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 11. maj 2017 — Kongeriget Sverige mod Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Europa-Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Kongeriget Spanien og Republikken Finland (Appel — ret til aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — artikel 4, stk. 2, tredje led — undtagelser til retten til aktindsigt — urigtig fortolkning — beskyttelse af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision — mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumenter — almindelig formodning for fortrolighed — dokumenter vedrørende en EU-pilotprojektprocedure)	2
---------------	---	---

2017/C 239/03	Udtalelse 2/15: Domstolens udtalelse (plenum) af 16. maj 2017 — Europa-Kommissionen (Udtalelse afgivet i medfør af artikel 218, stk. 11, TEUF — frihandelsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Singapore — aftale »af den nye generation«, der er forhandlet efter EU-traktatens og EUF-traktatens ikrafttrædelse — kompetence til at indgå aftalen — artikel 3, stk. 1, litra e), TEUF — fælles handelspolitik — artikel 207, stk. 1, TEUF — handel med varer og tjenesteydelser — direkte udenlandske investeringer — offentlige udbud — handelsrelaterede aspekter af intellektuel ejendomsret — konkurrence — handel med tredjelands og bæredygtig udvikling — social beskyttelse af arbejdstagerne — miljøbeskyttelse — artikel 207, stk. 5, TEUF — tjenesteydelser på transportområdet — artikel 3, stk. 2, TEUF — international aftale, der kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde — regler i den afledte EU-ret på området for den frie udveksling af tjenesteydelser på transportområdet — udenlandske investeringer, der ikke er direkte — artikel 216 TEUF — aftale, der er nødvendig for at opfylde et af målene med traktaterne — fri bevægelighed for kapital og betalinger mellem medlemsstater og tredjelands — succession af traktater på investeringsområdet — erstatning af investeringsaftalerne mellem medlemsstaterne og Republikken Singapore — aftalens institutionelle bestemmelser — tvistbilæggelse mellem investorer og stater — tvistbilæggelse mellem parterne)	3
2017/C 239/04	Sag C-68/15: Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. maj 2017 — X mod Ministerraad (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Grondwettelijk Hof — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — etableringsfrihed — moder-datterselskabsdirektivet — skattelovgivning — beskatning af selskabers overskud — udlodning af udbytte — kildeskat — dobbeltbeskatning — fairness tax)	3
2017/C 239/05	Sag C-133/15: Domstolens dom (Store Afdeling) af 10. maj 2017 — H.C. Chavez-Vilchez m.fl. mod Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Centrale Raad van Beroep — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — unionsborgerskab — artikel 20 TEUF — opholdsret i en medlemsstat som betingelse for adgang til social bistand og børneydelse — tredjelandsstatsborger, der i det daglige faktisk drager omsorg for sit mindreårige barn, som er statsborger i denne medlemsstat — tredjelandsstatsborgerens forpligtelse til at godtgøre, at den anden forælder, som er statsborger i nævnte medlemsstat, ikke er i stand til at tage sig af barnet — afslag på opholdstilladelse, hvorved barnet kan blive nødsaget til at forlade medlemsstatens, eller endog Unionens, område)	4
2017/C 239/06	Sag C-421/15 P: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 11. maj 2017 — Yoshida Metal Industry Co. Ltd mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO), Pi-Design AG, Bodum France SAS og Bodum Logistics A/S (Appel — EU-varemærker — registrering af tegn, som udgøres af en overflade dækket af sorte prikker — ugyldighedserklæring — forordning (EF) nr. 40/94 — artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii) — artikel 51, stk. 3)	5
2017/C 239/07	Sag C-437/15 P: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 17. maj 2017 — Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret mod Deluxe Entertainment Services Group Inc. (Appel — EU-varemærker — figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »deluxe« — afslag på registrering fra undersøgeren)	6
2017/C 239/08	Sag C-617/15: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 18. maj 2017 — Hummel Holding A/S mod Nike Inc. og Nike Retail B.V. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — intellektuel ejendomsret — forordning (EF) nr. 207/2009 — EU-varemærker — artikel 97, stk. 1 — international kompetence — sag om krænkelse af et varemærke anlagt mod et selskab, der har hjemsted i et tredjeland — datterdatterselskab, der har hjemsted på den medlemsstats område, hvor den ret, som sagen er indbragt for, er beliggende — begrebet »forretningssted«)	6

2017/C 239/09	Sag C-624/15: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 18. maj 2017 — UAB »Litdana« mod Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vilniaus apygardos administracinis teismas — Litauen) (Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — merværdiafgift (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 314 — fortjenstmargenordningen — betingelser for anvendelse — de nationale afgiftsmyndigheders afslag på at give en afgiftspligtig ret til at anvende fortjenstmargenordningen — oplysninger på fakturaerne om både leverandørens anvendelse af fortjenstmargenordningen og momsfrigtagelsen — leverandørens manglende anvendelse af fortjenstmargenordningen på leveringen — indicier, der giver anledning til mistanke om uregelmæssigheder eller svig ved leveringen)	7
2017/C 239/10	Sag C-682/15: Domstolens dom (Store Afdeling) af 16. maj 2017 — Berlioz Investment Fund S.A. mod Directeur de l'administration des Contributions directes (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative — Luxembourg) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2011/16/EU — administrativt samarbejde på beskatningsområdet — artikel 1, stk. 1 — artikel 5 — anmodning om oplysninger rettet til tredjemand — manglende efterkommelse — sanktion — begrebet »forventet relevans« af de ønskede oplysninger — den bistandssøgte myndigheds kontrol — rettens prøvelse — rækkevidde — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 51 — gennemførelse af EU-retten — artikel 47 — adgang til effektive retsmidler — rettens og tredjemands adgang til den bistandssøgende myndigheds anmodning om oplysninger)	8
2017/C 239/11	Sag C-690/15: Domstolens dom (Store Afdeling) af 10. maj 2017 — Wencelas de Lobkowicz mod Ministère des Finances et des Comptes publics (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative d'appel de Douai — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — tjenestemand i Den Europæiske Union — vedtægt — tvungen tilslutning til Den Europæiske Unions institutioners sociale sikringsordning — indtægter af fast ejendom i en medlemsstat — pligt til at betale det generelle socialsikringsbidrag, den sociale opkrævning og supplerende bidrag i henhold til en medlemsstats ret — deltagelse i finansiering af denne medlemsstats sociale sikring)	9
2017/C 239/12	Sag C-36/16: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 11. maj 2017 — Minister Finansów mod Posnania Investment SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Naczelny Sąd Administracyjny — Polen) (Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — det fælles merværdiafgiftssystem — direktiv 2006/112/EF — artikel 2, stk. 1, litra a) — artikel 14, stk. 1 — afgiftspligtige transaktioner — begrebet »levering af varer mod vederlag« — overdragelse af en fast ejendom til staten eller en regional enhed til betaling af en skattegæld — ikke omfattet)	10
2017/C 239/13	Sag C-44/16 P: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 11. maj 2017 — Dyson Ltd mod Europa-Kommissionen (Appel — direktiv 2010/30/EU — angivelse af produktets energiforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede vareoplysninger — delegeret forordning (EU) nr. 665/2013 — energimærkning af støvsugere — energieffektivitet — målemetode — grænser for den delegerede beføjelse — urigtig gengivelse af beviserne — Rettens begrundelsespligt)	10
2017/C 239/14	Sag C-48/16: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 17. maj 2017 — ERGO Poist'ovňa a.s. mod Alžbeta Barliková (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Okresný súd Dunajská Streda — Slovakiet) (Præjudiciel forelæggelse — selvstændige handelsagenter — direktiv 86/653/EØF — handelsagentens provision — artikel 11 — delvis manglende gennemførelse af en kontrakt, der er indgået mellem tredjemand og agenturgiver — indvirkning på retten til provision — begrebet »omstændigheder, som kan tilregnes agenturgiveren«)	11

2017/C 239/15	Sag C-59/16: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 11. maj 2017 — The Shirtmakers BV mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — toldunion — forordning (EØF) nr. 2913/92 — EF-toldkodeks — artikel 32, stk. 1, litra e), nr. i) — toldværdi — transaktionsværdi — fastsættelse — begrebet »transportomkostninger«)	12
2017/C 239/16	Sag C-99/16: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 18. maj 2017 — Jean-Philippe Lahorgue mod Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux (CNB), Conseil des barreaux européens (CCBE) og Ordre des avocats du barreau de Luxembourg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Lyon — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — fri udveksling af tjenesteydelser — direktiv 77/249/EØF — artikel 4 — udøvelse af advokaterhvervet — boks til opkobling til advokaternes virtuelle private netværk (RPVA) — »RPVA«-boks — nægtelse af at levere til en advokat, der er registreret som medlem af advokatsamfundet i en anden medlemsstat — diskriminerende foranstaltning)	12
2017/C 239/17	Sag C-131/16: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 11. maj 2017 — Archus sp. z o.o. og Gama Jacek Lipik mod Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Krajowa Izba Odwoławcza — Polen) (Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 2004/17/EF — principper for indgåelse af kontrakter — artikel 10 — princippet om ligebehandling af tilbudsgiverne — ordregiverens forpligtelse til at anmode tilbudsgiverne om at ændre eller supplere deres tilbud — ordregiverens ret til at beholde bankgarantien i tilfælde af afslag — direktiv 92/13/EØF — artikel 1, stk. 3 — klageprocedurer — beslutning om tildeling af en offentlig kontrakt — udelukkelse af en tilbudsgiver — annulationssøgsmål — søgsmålsinteresse)	13
2017/C 239/18	Sag C-150/16: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. maj 2017 — Fondul Proprietatea SA mod Complexul Energetic Oltenia SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Craiova — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — selskab, hvis kapital hovedsageligt er ejet af den rumænske stat, med et tilgodehavende hos et selskab, hvori denne stat er eneaktionær — datio in solutum — begrebet »statsstøtte« — pligt til at underrette Europa-Kommissionen)	14
2017/C 239/19	Sag C-154/16: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 18. maj 2017 — »Latvijas Dzelzceļš« VAS mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa — Letland) (Præjudiciel forelæggelse — EF-toldkodeks — forordning (EØF) nr. 2913/92 — artikel 94, stk. 1, og artikel 96 — proceduren for eksternt fællesskabsforsendelse — den hovedforpligtedes ansvar — artikel 203, 204 og artikel 206, stk. 1 — toldskyldens opståen — spørgsmålet, om der foreligger unddragelse fra toldtilsyn — misligholdelse af en af de forpligtelser, som følger af anvendelsen af en toldprocedure — den omhandlede vare er helt tilintetgjort eller er gået uigenkaldeligt tabt af grunde, som kan henføres til varens egen beskaffenhed, som følge af hændelige omstændigheder eller force majeure — artikel 213 — solidarisk hæftelse for toldskylden — direktiv 2006/112/EF — merværdiafgift (moms) — artikel 2, stk. 1, og artikel 70 og 71 — afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald — artikel 201, 202 og 205 — personer, der hæfter for erlæggelse af momsen — bestemmelsestoldstedets konstatering af manglende last — aflæsningsanordningen i en tankvogn ikke lukket korrekt eller beskadiget)	15
2017/C 239/20	Sag C-302/16: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 11. maj 2017 — Bas Jacob Adriaan Krijgsman mod Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Noord-Nederland — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — luftfart — forordning (EF) nr. 261/2004 — artikel 5, stk. 1, litra c) — kompensation og bistand til passagerer i tilfælde af aflysning af en flyafgang — fritagelse for forpligtelsen til at betale kompensation — transportaftale indgået online via en rejseagent — luftfartsselskab, der i rette tid har givet meddelelse til rejseagenten om ændring af flyveplanen — rejseagent, der har videregivet denne meddelelse til en passager via e-mail ti dage før flyafgangen)	16

2017/C 239/21	Sag C-337/16 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. maj 2017 — Den Portugisiske Republik mod Europa-Kommissionen (Appel — EGFL og ELFUL — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse — meddelelse til adressaten — senere berigtigelse af bilagets trykformat — offentliggørelse af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — for sent anlagt — afvisning)	17
2017/C 239/22	Sag C-338/16 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af Sjetten — Den Portugisiske Republik mod Europa-Kommissionen (Appel — EGFL og ELFUL — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse — meddelelse til adressaten — senere berigtigelse af bilagets trykformat — offentliggørelse af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — for sent anlagt — afvisning)	17
2017/C 239/23	Sag C-339/16 P: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. maj 2017 — Den Portugisiske Republik mod Europa-Kommissionen (Appel — EGFL og ELFUL — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse — meddelelse til adressaten — senere berigtigelse af bilagets trykformat — offentliggørelse af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — for sent anlagt — afvisning)	18
2017/C 239/24	Sag C-365/16: Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. maj 2017 — Association française des entreprises mod Ministre des Finances et des Comptes publics (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber i forskellige medlemsstater — direktiv 2011/96/EU — undgåelse af dobbeltbeskatning — supplerende selskabsskattebidrag på 3 %)	18
2017/C 239/25	Sag C-595/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italien) den 23. november 2016 — Emmea Srl og Commercial Hub Srl mod Comune di Siracusa m.fl.	19
2017/C 239/26	Sag C-54/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 1. februar 2017 — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mod Wind Telecomunicazioni SpA	19
2017/C 239/27	Sag C-55/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 1. februar 2017 — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mod Vodafone Omnitel NV	21
2017/C 239/28	Sag C-162/17 P: Appel iværksat den 30. marts 2017 af Republikken Polen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. januar 2017 i sag T-701/15 — Stock Polska mod EUIPO — Lass & Steffen (Lubelska)	22
2017/C 239/29	Sag C-191/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 13. april 2017 — Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte mod ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG	24
2017/C 239/30	Sag C-213/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Nederlandene) den 25. april 2017 — X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie . .	24
2017/C 239/31	Sag C-220/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 27. april 2017 — Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG mod Land Berlin	25

2017/C 239/32	Sag C-221/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 27. april 2017 — M.G. Tjebbes m.fl. mod Minister van Buitenlandse Zaken	26
2017/C 239/33	Sag C-234/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 4. maj 2017 — XC m.fl.	27
2017/C 239/34	Sag C-236/17 P: Appel iværksat den 8. maj 2017 af Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 28. februar 2017 i sag T-162/14, Canadian Solar Emea GmbH m.fl. mod Rådet	27
2017/C 239/35	Sag C-237/17 P: Appel iværksat den 8. maj 2017 af Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd og Csi Solar Power (China), Inc. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 28. februar 2017 i sag T-163/14, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet	28
2017/C 239/36	Sag C-244/17: Sag anlagt den 10. maj 2017 — Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union	29
2017/C 239/37	Sag C-247/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein oikeus (Finland) den 16. maj 2017 — Oikeusministeriö mod Denis Raugėvicius	30
2017/C 239/38	Sag C-250/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal de Justiça (Portugal) den 12. maj 2017 — Virgílio Tarragó da Silveira mod Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA	31
2017/C 239/39	Sag C-260/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulío tis Epikrateias (Grækenland) den 16. maj 2017 — Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE) mod GNA »O Evaggelismos — Ofthalmiatreio Athinon — Polykliniki«, Geniko Nosokomeio Athinon »Georgios Gennimatas« og Geniko Oγκολογικό Nosokomeio Kifisias — (GONK) »Oi Agioi Anargyroi«	31
2017/C 239/40	Sag C-274/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce og Emre Yüce mod TUIfly GmbH	32
2017/C 239/41	Sag C-275/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Friedemann Schoen og Brigitta Schoen mod TUIfly GmbH	33
2017/C 239/42	Sag C-276/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Michael Sieberg mod TUIfly GmbH	34
2017/C 239/43	Sag C-277/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Heinz-Gerhard Albrecht mod TUIfly GmbH	34
2017/C 239/44	Sag C-278/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Susanne Meyer m.fl. mod TUIfly GmbH	35
2017/C 239/45	Sag C-279/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Thomas Kiehl mod TUIfly GmbH	36
2017/C 239/46	Sag C-280/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Ralph Eßer mod TUIfly GmbH	37

2017/C 239/47	Sag C-281/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Thomas Schmidt mod TUIfly GmbH	37
2017/C 239/48	Sag C-282/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Werner Ansorge mod TUIfly GmbH	38
2017/C 239/49	Sag C-290/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 22. maj 2017 — Angelina Fell, Florian Fell og Vincent Fell mod TUIfly GmbH	39
2017/C 239/50	Sag C-291/17: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 22. maj 2017 — Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe og Justin Joel Grompe mod TUIfly GmbH	40
2017/C 239/51	Sag C-301/17: Sag anlagt den 23. maj 2017 — Europa-Kommissionen mod Rumænien	40
2017/C 239/52	Sag C-313/17 P: Appel iværksat den 26. maj 2017 af George Haswani til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 22. marts 2017 i sag T-231/15, Haswani mod Rådet	41

Retten

2017/C 239/53	Sag T-442/12: Rettens dom af 1. juni 2017 — Changmao Biochemical Engineering mod XX (Dumping — import af vinsyre med oprindelse i Kina — ændring af den endelige antidumpingtold — delvis interimundersøgelse — status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår — udgifter til de vigtigste inputs, som i alt væsentligt afspejler markedsværdierne — ændring af omstændighederne — begrundelsespligt — frist for vedtagelse af en afgørelse om status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår — ret til forsvar — artikel 20, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009)	43
2017/C 239/54	Sag T-341/13 RENV: Rettens dom af 8. juni 2017 — Groupe Léa Nature mod EUIPO — Debonair Trading Internacional (SO'BiO étic) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket SO'BiO étic — det ældre EU-ordmærke og det ældre nationale ordmærke SO...? — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — skade på renomméet — artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009)	44
2017/C 239/55	Sag T-673/15: Rettens dom af 7. juni 2017 — Guardian Europe mod Den Europæiske Union (Ansvar uden for kontraktforhold — repræsentation af Den Europæiske Union — forældelse — ophævelse af retsvirkningerne af en beslutning, der er blevet endelig — præcisering af stævningen — antagelse af realitetsbehandling — artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder — rimelig sagsbehandlings-tid — ligebehandling — materiel skade — lidt tab — tab af indtægter — ikke-økonomisk tab — årsagsforbindelse)	44
2017/C 239/56	Sag T-726/15: Rettens dom af 7. juni 2017 — Blaž Jamnik og Blaž mod Parlamentet (Offentlige tjenesteydelseskontrakter — ejendomskontrakt — udbudsprocedure — udbud med forhandling uden offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse — lokaler til Europahuset i Ljubljana — afvisning af forslag efter undersøgelse af det lokale marked — tildeling af kontrakten til en anden tilbudsgiver — manglende undersøgelse af dokumenter vedlagt forslaget — retlig fejl — åbenbart urigtigt skøn)	45
2017/C 239/57	Sag T-6/16: Rettens dom af 8. juni 2017 — AWG mod EUIPO — Takko (Southern Territory 23°48'25"S) (EU-varemærker — ugyldighedssag — EU-ordmærket Southern Territory 23°48'25"S — det ældre EU-ordmærke SOUTHERN — relativ registreringshindring — artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 53, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009)	46

2017/C 239/58	Sag T-294/16: Rettens dom af 8. juni 2017 — Kaane American International Tobacco mod EUIPO — Global Tobacco (GOLD MOUNT) (EU-varemærker — fortabelsessag — EU-figurmærket GOLD MOUNT — manglende reel brug af varemærket — manglende rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted — artikel 51, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009)	46
2017/C 239/59	Sag T-221/17: Sag anlagt den 15. april 2017 — Mémora Servicios Funerarios mod EUIPO — Chateaufort (MEMORAME)	47
2017/C 239/60	Sag T-262/17: Sag anlagt den 30. april 2017 — Metrans mod Kommissionen og INEA	47
2017/C 239/61	Sag T-263/17: Sag anlagt den 3. maj 2017 — SD mod EIGE	48
2017/C 239/62	Sag T-275/17: Sag anlagt den 10. maj 2017 — Michael Curto mod Parlamentet	49
2017/C 239/63	Sag T-289/17: Sag anlagt den 15. maj 2017 — Keolis CIF m.fl. mod Kommissionen	50
2017/C 239/64	Sag T-296/17: Sag anlagt den 15. maj 2017 — Buck-Chemie mod EUIPO — Henkel (Gengivelse af skyllesystem til WC)	51
2017/C 239/65	Sag T-323/17: Sag anlagt den 29. maj 2017 — Martinair Holland mod Kommissionen	51
2017/C 239/66	Sag T-324/17: Sag anlagt den 29. maj 2017 — SAS Cargo Group m.fl. mod Kommissionen	53
2017/C 239/67	Sag T-325/17: Sag anlagt den 29. maj 2017 — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij mod Kommissionen	53
2017/C 239/68	Sag T-326/17: Sag anlagt den 29. maj 2017 — Air Canada mod Kommissionen	55
2017/C 239/69	Sag T-328/17: Sag anlagt den 26. maj 2017 — Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO — M. J. Dairies (BBQLOUMI)	56
2017/C 239/70	Sag T-334/17: Sag anlagt den 31. maj 2017 — Cargolux Airlines mod Kommissionen	57
2017/C 239/71	Sag T-335/17: Sag anlagt den 30. maj 2017 — Help — Hilfe zur Selbsthilfe mod Kommissionen . . .	59
2017/C 239/72	Sag T-339/17: Sag anlagt den 31. maj 2017 — Shenzhen Jiayz Photo Industrial mod EUIPO — Seven (sevenoak)	60
2017/C 239/73	Sag T-340/17: Sag anlagt den 30. maj 2017 — Japan Airlines mod Kommissionen	60
2017/C 239/74	Sag T-341/17: Sag anlagt den 31. maj 2017 — British Airways mod Kommissionen	62
2017/C 239/75	Sag T-342/17: Sag anlagt den 30. maj 2017 — Deutsche Lufthansa m.fl. mod Kommissionen	63
2017/C 239/76	Sag T-343/17: Sag anlagt den 31. maj 2017 — Cathay Pacific Airways mod Kommissionen	64
2017/C 239/77	Sag T-344/17: Sag anlagt den 31. maj 2017 — Latam Airlines Group and Lan Cargo mod Kommissionen	65

2017/C 239/78	Sag T-346/17: Sag anlagt den 31. maj 2017 — Hotelbeds Spain mod EUIPO — Guidigo Europe (Guidego what to do next)	68
2017/C 239/79	Sag T-350/17: Sag anlagt den 1. juni 2017 — Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo mod Kommissionen	68
2017/C 239/80	Sag T-352/17: Sag anlagt den 2. juni 2017 — Korwin-Mikke mod Parlamentet	69
2017/C 239/81	Sag T-355/17: Sag anlagt den 2. juni 2017 — Daico International mod EUIPO — American Franchise Marketing (RoB)	70
2017/C 239/82	Sag T-356/17: Sag anlagt den 2. juni 2017 — Daico International mod EUIPO — American Franchise Marketing (RoB)	71
2017/C 239/83	Sag T-358/17: Sag anlagt den 31. maj 2017 — Mubarak mod Rådet	71
2017/C 239/84	Sag T-226/16: Rettens kendelse af 24. april 2017 — Ipuri mod EUIPO — van Graaf (IPURI)	72

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2017/C 239/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 231 af 17.7.2017

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 221 af 10.7.2017

EUT C 213 af 3.7.2017

EUT C 202 af 26.6.2017

EUT C 195 af 19.6.2017

EUT C 178 af 6.6.2017

EUT C 168 af 29.5.2017

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 11. maj 2017 — Kongeriget Sverige mod Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea, Europa-Kommissionen, Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Kongeriget Spanien og Republikken Finland

(Sag C-562/14 P) ⁽¹⁾

(Appel — ret til aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — artikel 4, stk. 2, tredje led — undtagelser til retten til aktindsigt — urigtig fortolkning — beskyttelse af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision — mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumenter — almindelig formodning for fortrolighed — dokumenter vedrørende en EU-pilotprojektprocedure)

(2017/C 239/02)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Kongeriget Sverige (ved A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, E. Karlsson og L. Swedenborg, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Darius Nicolai Spirlea, Mihaela Spirlea og Europa-Kommissionen (ved H. Krämer og P. Costa de Oliveira, som befuldmægtigede), Den Tjekkiske Republik (ved M. Smolek, D. Hadroušek og J. Vlácil, som befuldmægtigede), Kongeriget Danmark (ved C. Thorning, som befuldmægtiget), Kongeriget Spanien (ved M.J. García-Valdecasas Dorrego, som befuldmægtiget) og Republikken Finland (ved S. Hartikainen, som befuldmægtiget)

Intervenienter til støtte for Europa-Kommissionen: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze og A. Lippstreu, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Kongeriget Sverige tilpligtes at betale de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og Republikken Finland bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 46 af 9.2.2015.

Domstolens udtalelse (plenum) af 16. maj 2017 — Europa-Kommissionen

(Udtalelse 2/15)

(Udtalelse afgivet i medfør af artikel 218, stk. 11, TEUF — frihandelsaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Singapore — aftale »af den nye generation«, der er forhandlet efter EU-traktatens og EUF-traktatens ikrafttrædelse — kompetence til at indgå aftalen — artikel 3, stk. 1, litra e), TEUF — fælles handelspolitik — artikel 207, stk. 1, TEUF — handel med varer og tjenesteydelser — direkte udenlandske investeringer — offentlige udbud — handelsrelaterede aspekter af intellektuel ejendomsret — konkurrence — handel med tredjelande og bæredygtig udvikling — social beskyttelse af arbejdstagerne — miljøbeskyttelse — artikel 207, stk. 5, TEUF — tjenesteydelser på transportområdet — artikel 3, stk. 2, TEUF — international aftale, der kan berøre fælles regler eller ændre deres rækkevidde — regler i den afledte EU-ret på området for den frie udveksling af tjenesteydelser på transportområdet — udenlandske investeringer, der ikke er direkte — artikel 216 TEUF — aftale, der er nødvendig for at opfylde et af målene med traktaterne — fri bevægelighed for kapital og betalinger mellem medlemsstater og tredjelande — succession af traktater på investeringsområdet — erstatning af investeringsaftalerne mellem medlemsstaterne og Republikken Singapore — aftalens institutionelle bestemmelser — tvistbilæggelse mellem investorer og stater — tvistbilæggelse mellem parterne)

(2017/C 239/03)

Processprog: alle officielle sprog

Part, som anmoder om udtalelsen

Europa-Kommissionen (ved U. Wölker, B. De Meester, R. Vidal-Puig og M. Kocjan, som befuldmægtigede)

Konklusion

Frihandelsaftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Singapore henhører under Unionens enekompetence med undtagelse af følgende bestemmelser, der henhører under en delt kompetence mellem Unionen og medlemsstaterne:

- bestemmelserne i afdeling A (Investeringsbeskyttelse) i aftalens kapitel 9 (Investeringer), for så vidt som disse vedrører investeringer mellem Unionen og Republikken Singapore, der ikke er direkte
- bestemmelserne i afdeling B (Tvistbilæggelse mellem investorer og stater) i nævnte kapitel 9 og
- bestemmelserne i den nævnte aftales kapitel 1 (Mål og generelle definitioner), 14 (Gennemsigthed), 15 (Tvistbilæggelse), 16 (Mæglingsordning) og 17 (Institutionelle, almindelige og afsluttende bestemmelser), for så vidt som disse kapitler vedrører bestemmelserne i nævnte kapitel 9, og for så vidt som de sidstnævnte bestemmelser henhører under en delt kompetence mellem Unionen og medlemsstaterne.
- bestemmelserne i afdeling A (Investeringsbeskyttelse) i aftalens kapitel 9 (Investeringer), for så vidt som disse vedrører investeringer mellem Unionen og Republikken Singapore, der ikke

Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. maj 2017 — X mod Ministerraad (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Grondwettelijk Hof — Belgien)(Sag C-68/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — etableringsfrihed — moder-datterselskabsdirektivet — skattelovgivning — beskatning af selskabers overskud — udlodning af udbytte — kildeskat — dobbeltbeskatning — fairness tax)

(2017/C 239/04)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Grondwettelijk Hof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X

Sagsøgt: Ministerraad

Konklusion

- 1) Etableringsfriheden skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats skattelovgivning som den i hovedsagen omhandlede, i henhold til hvilken såvel et ikke-hjemmehørende selskab, der udøver økonomisk virksomhed i denne medlemsstat gennem et fast driftssted, som et hjemmehørende selskab, herunder et hjemmehørende datterselskab af et ikke-hjemmehørende selskab, pålignes en skat som den omhandlede fairness tax, når disse selskaber udlodder udbytte, som på grund af anvendelsen af visse skattefordele fastsat i den nationale beskatningsordning ikke er medtaget i deres endelige skattepligtige resultat, på den betingelse, at den måde, hvorpå beskatningsgrundlaget for denne skat fastsættes, ikke fører til, at det pågældende ikke-hjemmehørende selskab behandles mindre fordelagtigt end et hjemmehørende selskab, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 2) Artikel 5 i Rådets direktiv 2011/96/EU af 30. november 2011 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en medlemsstats skattelovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter en skat såsom den omhandlede fairness tax, som pålignes ikke-hjemmehørende selskaber, der udøver økonomisk virksomhed i denne medlemsstat gennem et fast driftssted, og hjemmehørende selskaber, herunder et hjemmehørende datterselskab af et ikke-hjemmehørende selskab, når de udlodder udbytte, som på grund af anvendelsen af visse skattefordele fastsat i den nationale beskatningsordning ikke er medtaget i deres endelige skattepligtige resultat.
- 3) Artikel 4, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/96, sammenholdt med samme artikels stk. 3, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national skattelovgivning som den i hovedsagen omhandlede, for så vidt som denne lovgivning — i en situation, hvor det overskud, som et moderselskab modtager fra sit datterselskab, udloddes af dette moderselskab på et senere tidspunkt end det år, hvori det blev modtaget — har den virkning, at dette overskud undergives en beskatning, der overstiger det loft på 5 %, der er fastsat i nævnte bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 146 af 4.5.2015.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 10. maj 2017 — H.C. Chavez-Vilchez m.fl. mod Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Centrale Raad van Beroep — Nederlandene)

(Sag C-133/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — unionsborgerskab — artikel 20 TEUF — opholdsret i en medlemsstat som betingelse for adgang til social bistand og børneydelse — tredjelandsskatsborger, der i det daglige faktisk drager omsorg for sit mindredrige barn, som er statsborger i denne medlemsstat — tredjelandsskatsborgerens forpligtelse til at godtgøre, at den anden forælder, som er statsborger i nævnte medlemsstat, ikke er i stand til at tage sig af barnet — afslag på opholdstilladelse, hvorved barnet kan blive nødsaget til at forlade medlemsstatens, eller endog Unionens, område)

(2017/C 239/05)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Centrale Raad van Beroep

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: H.C. Chavez-Vilchez, P. Pinas, U. Nikolic, X.V. Garcia Perez, J. Uwituze, I.O. Enowassam, A.E. Guerrero Chavez og Y.R.L. Wip

Sagsøgte: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Gravenhage, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rijswijk og College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam

Konklusion

- 1) Artikel 20 TEUF skal fortolkes således, at med henblik på at bedømme, om et barn, der er unionsborger, vil være nødsaget til at forlade Den Europæiske Unions område som helhed og dermed vil blive frataget den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, som det er tildelt ved nævnte artikel, såfremt barnets forælder, der er tredjelandstatsborger, nægtes ret til ophold i den omhandlede medlemsstat, er den omstændighed, at den anden forælder, der er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, et relevant, men ikke tilstrækkeligt, forhold med hensyn til at kunne konstatere, at der ikke består et sådant afhængighedsforhold mellem den forælder, der er tredjelandstatsborger, og barnet, at barnet nødsages til at forlade Unionens område som helhed i tilfælde af en sådan nægtelse. En sådan bedømmelse skal baseres på en hensyntagen til barnets tarv og samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt.
- 2) Artikel 20 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en medlemsstat opstiller en betingelse om, at en tredjelandstatsborger, som er forælder til et mindreårigt barn, der er statsborger i nævnte medlemsstat, og som i det daglige faktisk drager omsorg for barnet, for at have ret til ophold på dens område skal fremlægge de forhold, som gør det muligt at fastslå, at en afgørelse om afslag på en ret til ophold for den forælder, som er tredjelandstatsborger, vil fratage barnet den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, der er knyttet til en status som unionsborger, idet barnet ville blive nødsaget til at forlade Unionens område som helhed. Det påhviler imidlertid de kompetente myndigheder i den omhandlede medlemsstat på grundlag af de forhold, som tredjelandstatsborgeren har fremlagt, at foretage de nødvendige undersøgelser for, henset til samtlige sagens omstændigheder, at kunne bedømme, om en afgørelse om afslag ville få sådanne konsekvenser.

⁽¹⁾ EUT C 178 af 1.6.2015.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 11. maj 2017 — Yoshida Metal Industry Co. Ltd mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO), Pi-Design AG, Bodum France SAS og Bodum Logistics A/S

(Sag C-421/15 P) ⁽¹⁾

(Appel — EU-varemærker — registrering af tegn, som udgøres af en overflade dækket af sorte prikker — ugyldighedserklæring — forordning (EF) nr. 40/94 — artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii) — artikel 51, stk. 3)

(2017/C 239/06)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Yoshida Metal Industry Co. Ltd (ved solicitor J. Cohen, barrister T. St Quintin og G. Hobbs, QC)

De andre parter i sagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved A. Folliard-Monguiral, D. Gaja og J. Crespo Carrillo, som befuldmægtigede), Pi-Design AG, Bodum France SAS og Bodum Logistics A/S (ved avocate H. Pernez og Rechtsanwalt R. Löhr)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Yoshida Metal Industry Co. Ltd betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 389 af 23.11.2015.

**Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 17. maj 2017 — Den Europæiske Unions Kontor for
Intellectuel Ejendomsret mod Deluxe Entertainment Services Group Inc.**

(Sag C-437/15 P) ⁽¹⁾

(Appel — EU-varemærker — figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »deluxe« — afslag på registrering fra undersøgeren)

(2017/C 239/07)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved S. Palmero Cabezas, som befuldmægtiget)

Den anden part i appelsagen: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (ved advocate L. Gellman og abogada M. Esteve Sanz)

Konklusion

- 1) Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 4. juni 2015, Deluxe Laboratories mod KHIM (deluxe) (T-222/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:364), ophæves.
- 2) Sagen hjemvises til Retten.
- 3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 346 af 19.10.2015.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 18. maj 2017 — Hummel Holding A/S mod Nike Inc. og Nike Retail B.V. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Sag C-617/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — intellektuel ejendomsret — forordning (EF) nr. 207/2009 — EU-varemærker — artikel 97, stk. 1 — international kompetence — sag om krænkelse af et varemærke anlagt mod et selskab, der har hjemsted i et tredjeland — datterdatterselskab, der har hjemsted på den medlemsstats område, hvor den ret, som sagen er indbragt for, er beliggende — begrebet »forretningssted«)

(2017/C 239/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Hummel Holding A/S

Sagsøgt: Nike Inc. og Nike Retail B.V.

Konklusion

Artikel 97, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker skal fortolkes således, at et juridisk selvstændigt selskab, der har hjemsted i en medlemsstat, som er datterdatterselskab til et moderselskab, der ikke har sit hjemsted i Den Europæiske Union, udgør et »forretningssted« i den forstand, hvori dette begreb er anvendt i denne bestemmelse, for dette moderselskab, når datterdatterselskabet er et centrum for erhvervsudøvelse og i den medlemsstat, hvor det er beliggende, har en reel og stabil tilstedeværelse, ud fra hvilken der udøves en kommerciel aktivitet, og som udadtil varigt fremtræder som en repræsentation for det nævnte moderselskab.

(¹) EUT C 38 af 1.2.2016.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 18. maj 2017 — UAB »Litdana« mod Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vilniaus apygardos administracinis teismas — Litauen)

(Sag C-624/15) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — merværdiafgift (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 314 — fortjenstmargenordningen — betingelser for anvendelse — de nationale afgiftsmyndigheders afslag på at give en afgiftspligtig ret til at anvende fortjenstmargenordningen — oplysninger på fakturaerne om både leverandørens anvendelse af fortjenstmargenordningen og momsfrigtagelsen — leverandørens manglende anvendelse af fortjenstmargenordningen på leveringen — indicier, der giver anledning til mistanke om uregelmæssigheder eller svig ved leveringen)

(2017/C 239/09)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UAB »Litdana«

Sagsøgt: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Procesdeltager: Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Konklusion

Artikel 314 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2010/45/EU af 13. juli 2010, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at de kompetente myndigheder i en medlemsstat nægter en afgiftspligtig person, som har modtaget en faktura, hvorpå der både er anført oplysninger om fortjenstmargenordningen og fritagelsen for merværdiafgift (moms), retten til at anvende fortjenstmargenordningen, selv om det af en afgiftskontrol, som de nævnte myndigheder efterfølgende gennemfører, fremgår, at den afgiftspligtige videreforhandler, der har leveret de brugte genstande, rent faktisk ikke havde anvendt den nævnte ordning på leveringen af disse varer, medmindre de kompetente myndigheder godtgør, at den afgiftspligtige person ikke handlede i god tro eller ikke traf enhver foranstaltning, som med rimelighed kunne kræves, for at sikre, at de gennemførte transaktioner ikke førte til selskabets deltagelse i momssvig, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 48 af 8.2.2016.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 16. maj 2017 — Berlioz Investment Fund S.A. mod Directeur de l'administration des Contributions directes (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative — Luxembourg)

(Sag C-682/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2011/16/EU — administrativt samarbejde på beskatningsområdet — artikel 1, stk. 1 — artikel 5 — anmodning om oplysninger rettet til tredjemand — manglende efterkommelse — sanktion — begrebet »forventet relevans« af de ønskede oplysninger — den bistandssøgte myndigheds kontrol — rettens prøvelse — rækkevidde — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 51 — gennemførelse af EU-retten — artikel 47 — adgang til effektive retsmidler — rettens og tredjemands adgang til den bistandssøgende myndigheds anmodning om oplysninger)

(2017/C 239/10)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour administrative

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Berlioz Investment Fund S.A.

Sagsøgt: Directeur de l'administration des Contributions directes

Konklusion

- 1) Artikel 51, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at en medlemsstat gennemfører EU-retten som omhandlet i denne bestemmelse, og at Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder dermed finder anvendelse, når den i sin lovgivning foreskriver, at en retsundergiven, der nægter at afgive oplysninger i forbindelse med en udveksling mellem skattemyndigheder på grundlag af bl.a. bestemmelserne i Rådets direktiv 2011/16/EU af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF, pålægges en bøde.
- 2) Artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at en retsundergiven, der er blevet pålagt en bøde på grund af manglende efterkommelse af en administrativ afgørelse, hvorved denne pålægges at afgive oplysninger i forbindelse med en udveksling af oplysninger mellem nationale skattemyndigheder i henhold til direktiv 2011/16, har ret til at anfægte lovligheden af denne afgørelse.
- 3) Artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 2011/16 skal fortolkes således, at den »forventede relevans« af de oplysninger, som en medlemsstat anmoder en anden medlemsstat om at meddele den, udgør en betingelse, som anmodningen om oplysninger skal opfylde for at udløse en forpligtelse for den bistandssøgte medlemsstat til at efterkomme den, og dermed en betingelse for, at det påbud, som denne medlemsstat retter til en retsundergiven, og den sanktion, som pålægges denne på grund af manglende efterkommelse af dette påbud, er lovlige.
- 4) Artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 2011/16 skal fortolkes således, at den kontrol, som udøves af den bistandssøgte myndighed, over for hvilken den bistandssøgende myndighed har fremsat en anmodning om oplysninger i henhold til dette direktiv, ikke er begrænset til spørgsmålet, om denne anmodning formelt set er forskriftsmæssig, men skal gøre det muligt for denne bistandssøgte myndighed at sikre sig, at de ønskede oplysninger ikke er blottet for enhver forventet relevans under hensyn til identiteten af den berørte skattepligtige person og af den eventuelt underrettede tredjemand samt under hensyn til, hvad der tjener den pågældende skatteundersøgelse. Disse samme bestemmelser i direktiv 2011/16 og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den nationale ret inden for rammerne af et søgsmål anlagt af en retsundergiven til prøvelse af en sanktion, som den pågældende er blevet pålagt af den bistandssøgte myndighed på grund af manglende efterkommelse af et påbud, som denne myndighed har udstedt foranlediget af en anmodning om oplysninger fra den bistandssøgende myndighed i henhold til direktiv 2011/16, ud over en kompetence til at ændre den pålagte sanktion har kompetence til at foretage en prøvelse af lovligheden af dette påbud. Hvad angår den betingelse for lovligheden af det nævnte påbud, der vedrører den forventede relevans af de ønskede oplysninger, er domstolsprøvelsen begrænset til en kontrol af, om en sådan relevans åbenlyst ikke foreligger.

- 5) Artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at en ret i den bistandssøgte medlemsstat inden for rammerne af domstolsprøvelsen skal have adgang til den anmodning om oplysninger, som den bistandssøgende medlemsstat har rettet til den bistandssøgte medlemsstat. Den berørte retsundergivne har derimod ikke en ret til at få adgang til denne anmodning om oplysninger i dens helhed, idet den forbliver et hemmeligt dokument i overensstemmelse med artikel 16 i direktiv 2011/16. For fuldt ud at kunne få sin sag prøvet for så vidt angår spørgsmålet om manglende forventet relevans af de ønskede oplysninger er det principielt tilstrækkeligt, at den pågældende råder over de oplysninger, som er omhandlet i dette direktivs artikel 20, stk. 2.

⁽¹⁾ EUT C 78 af 29.2.2016.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 10. maj 2017 — Wenceslas de Lobkowicz mod Ministère des Finances et des Comptes publics (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour administrative d'appel de Douai — Frankrig)

(Sag C-690/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — tjenestemand i Den Europæiske Union — vedtægt — tvungen tilslutning til Den Europæiske Unions institutioners sociale sikringsordning — indtægter af fast ejendom i en medlemsstat — pligt til at betale det generelle socialsikringsbidrag, den sociale opkrævning og supplerende bidrag i henhold til en medlemsstats ret — deltagelse i finansieringen af denne medlemsstats sociale sikring)

(2017/C 239/11)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour administrative d'appel de Douai

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Wenceslas de Lobkowicz

Sagsøgt: Ministère des Finances et des Comptes publics

Konklusion

Artikel 14 i protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, der er opført som bilag til EU-traktaten, EUF-traktaten og Euratomtraktaten, og bestemmelserne i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union vedrørende EU-institutionernes fælles sociale sikringsordning skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den, der er omhandlet i hovedsagen, der fastsætter, at indtægter af fast ejendom oppebåret i en medlemsstat af en af Unionens tjenestemænd, der er skattemæssigt hjemmehørende i denne medlemsstat, pålægges sociale bidrag og sociale opkrævninger, der skal anvendes til finansiering af den sociale sikringsordning i denne medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 98 af 14.3.2016.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 11. maj 2017 — Minister Finansów mod Posnania Investment SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Naczelny Sąd Administracyjny — Polen)

(Sag C-36/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — det fælles merværdiafgiftssystem — direktiv 2006/112/EF — artikel 2, stk. 1, litra a) — artikel 14, stk. 1 — afgiftspligtige transaktioner — begrebet »levering af varer mod vederlag« — overdragelse af en fast ejendom til staten eller en regional enhed til betaling af en skattegæld — ikke omfattet)

(2017/C 239/12)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Minister Finansów

Sagsøgt: Posnania Investment SA

Konklusion

Artikel 2, stk. 1, litra a), og artikel 14, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at en merværdiafgiftspligtig persons overdragelse af ejendomsretten til en fast ejendom til fordel for statskassen i en medlemsstat eller til en regional enhed i en sådan medlemsstat, der ligesom den i hovedsagen omhandlede overdragelse sker til betaling af en skatterestance, ikke udgør en merværdiafgiftspligtig levering af varer mod vederlag.

⁽¹⁾ EUT C 145 af 25.4.2016.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 11. maj 2017 — Dyson Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-44/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — direktiv 2010/30/EU — angivelse af produkters energiforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede vareoplysninger — delegeret forordning (EU) nr. 665/2013 — energimærkning af støvsugere — energieffektivitet — målemetode — grænser for den delegerede beføjelse — urigtig gengivelse af beviserne — Rettens begrundelsespligt)

(2017/C 239/13)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Dyson Ltd (ved solicitors E. Batchelor og M. Healy, barrister F. Carlin og advocate A. Patsa)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved K. Herrmann og E. White, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Rets dom af 11. november 2015, Dyson mod Kommissionen (T-544/13, EU:T:2015:836), ophæves, for så vidt som Den Europæiske Unions Ret derved forkastede det første anbringendes første led og det tredje anbringende, der blev gjort gældende i første instans.

- 2) Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om det første anbringendes første led og det tredje anbringende, der blev gjort gældende i første instans.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 145 af 25.4.2016.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 17. maj 2017 — ERGO Poist'ovňa a.s. mod Alžbeta Barliková (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Okresný súd Dunajská Streda — Slovakiet)

(Sag C-48/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — selvstændige handelsagenter — direktiv 86/653/EØF — handelsagentens provision — artikel 11 — delvis manglende gennemførelse af en kontrakt, der er indgået mellem tredjemand og agenturgiver — indvirkning på retten til provision — begrebet »omstændigheder, som kan tilregnes agenturgiveren«)

(2017/C 239/14)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Okresný súd Dunajská Streda

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ERGO Poist'ovňa a.s.

Sagsøgt: Alžbeta Barliková

Konklusion

- 1) Artikel 11, stk. 1, første led, i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter skal fortolkes således, at den ikke kun omhandler tilfælde af fuldstændig manglende gennemførelse af den kontrakt, der er indgået mellem agenturgiver og tredjemand, men også tilfælde af delvis manglende gennemførelse af kontrakten, såsom hvis den fastsatte omsætning ikke nås, eller hvis kontrakten ikke opretholdes i den fastsatte periode.
- 2) Artikel 11, stk. 2 og 3, i direktiv 86/653 skal fortolkes således, at den klausul i en handelsagenturkontrakt, i henhold til hvilken agenten skal tilbagebetale en forholdsmæssig del af sin provision i tilfælde af delvis manglende gennemførelse af den kontrakt, der er indgået mellem agenturgiver og tredjemand, ikke udgør »en fravigelse til skade for agenten« som omhandlet i dette direktivs artikel 11, stk. 3, hvis den del af provisionen, der er omfattet af tilbagebetalingsforpligtelsen, står i rimeligt forhold til den manglende gennemførelse af nævnte kontrakt og på betingelse af, at denne manglende gennemførelse ikke skyldes omstændigheder, som kan tilregnes agenturgiveren.
- 3) Artikel 11, stk. 1, andet led, i direktiv 86/653 artikel 11, stk. 1, andet led, i direktiv 86/653 skal fortolkes således, at begrebet »omstændigheder, som kan tilregnes agenturgiveren« ikke alene vedrører de retlige grunde, som direkte har ført til ophøret af kontrakten mellem agenturgiveren og tredjemand, men omhandler alle de retlige og faktiske omstændigheder, som kan tilregnes agenturgiver, og som ligger til grund for den manglende gennemførelse af kontrakten.

⁽¹⁾ EUT C 136 af 18.4.2016.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 11. maj 2017 — The Shirtmakers BV mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-59/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — toldunion — forordning (EØF) nr. 2913/92 — EF-toldkodeks — artikel 32, stk. 1, litra e), nr. i) — toldværdi — transaktionsværdi — fastsættelse — begrebet »transportomkostninger«)

(2017/C 239/15)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: The Shirtmakers BV

Sagsøgt: Staatssecretaris van Financiën

Konklusion

Artikel 32, stk. 1, litra e), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelsen af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at begrebet »transportomkostninger« som omhandlet i denne bestemmelse omfatter det tillæg, som speditøren har faktureret importøren, og som svarer til denne speditørs fortjeneste og omkostninger i forbindelse med dennes organisering af transporten af de indførte varer til Den Europæiske Unions toldområde.

⁽¹⁾ EUT C 145 af 25.4.2016.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 18. maj 2017 — Jean-Philippe Lahorgue mod Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux (CNB), Conseil des barreaux européens (CCBE) og Ordre des avocats du barreau de Luxembourg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Lyon — Frankrig)

(Sag C-99/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fri udveksling af tjenesteydelser — direktiv 77/249/EØF — artikel 4 — udøvelse af advokaterhvervet — boks til opkobling til advokaternes virtuelle private netværk (RPVA) — »RPVA«-boks — nægtelse af at levere til en advokat, der er registreret som medlem af advokatsamfundet i en anden medlemsstat — diskriminerende foranstaltning)

(2017/C 239/16)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Lyon

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jean-Philippe Lahorgue

Sagsøgte: Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux (CNB), Conseil des barreaux européens (CCBE) og Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

procesdeltager: Ministère public,

Konklusion

De kompetente myndigheder i en medlemsstats nægtelse af at levere en RPVA-boks til en advokat, der er behørigt registreret som medlem af advokatsamfundet i en anden medlemsstat, alene med den begrundelse, at denne advokat ikke er medlem af advokatsamfundet i den førstnævnte medlemsstat, hvor han ønsker frit at kunne levere tjenesteydelser, i de tilfælde, hvor forpligtelsen til at samarbejde med en anden advokat ikke er påkrævet i henhold til lov, udgør en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 4 i Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelser med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters frie udveksling af tjenesteydelser, sammenholdt med artikel 56 TEUF og artikel 57, stk. 3, TEUF. Det tilkommer den forelæggende ret at undersøge, om en sådan nægtelse — henset til den sammenhæng, hvori den er givet — reelt opfylder formålet om beskyttelse af forbrugerne og om en ordnet retspleje, der kan begrunde nægtelsen, og om de restriktioner, bestemmelserne pålægger, ikke er uforholdsmæssige i forhold hertil.

⁽¹⁾ EUT C 165 af 10.5.2016.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 11. maj 2017 — Archus sp. z o.o. og Gama Jacek Lipik mod Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Krajowa Izba Odwoławcza — Polen)

(Sag C-131/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 2004/17/EF — principper for indgåelse af kontrakter — artikel 10 — princippet om ligebehandling af tilbudsgiverne — ordregiverens forpligtelse til at anmode tilbudsgiverne om at ændre eller supplere deres tilbud — ordregiverens ret til at beholde bankgarantien i tilfælde af afslag — direktiv 92/13/EØF — artikel 1, stk. 3 — klageprocedurer — beslutning om tildeling af en offentlig kontrakt — udelukkelse af en tilbudsgiver — annulationssøgsmål — søgsmålsinteresse)

(2017/C 239/17)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Krajowa Izba Odwoławcza

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Archus sp. z o.o. og Gama Jacek Lipik

Sagsøgt: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.

Procesdeltager: Digital-Center sp. z o.o.

Konklusion

- 1) Princippet om ligebehandling af erhvervsdrivende, som er fastsat i artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester (»forsyningsvirksomhedsdirektivet«), skal fortolkes således, at det er til hinder for, at den ordregivende myndighed som led i en offentlig udbudsprocedure opfordrer en tilbudsgiver til at fremlægge erklæringer eller dokumenter, som skulle fremsendes i medfør af udbudsspecifikationerne, og som ikke blev fremsendt inden for den frist, der var fastsat for afgivelsen af tilbuddene. Derimod er denne artikel ikke til hinder for, at den ordregivende myndighed opfordrer en tilbudsgiver til at præcisere sit tilbud eller til at berigtige en åbenbar materiel fejl, som er indeholdt i tilbuddet, dog med det forbehold, at en sådan opfordring rettes til alle tilbudsgivere, der befinder sig i samme situation, at alle tilbudsgiverne behandles ens og rimeligt, og at denne præcisering eller berigtigelse ikke kan sidestilles med afgivelsen af et nyt tilbud, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

- 2) Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007, skal fortolkes således, at i en sådan situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor en offentlig udbudsprocedure har givet anledning til afgivelse af to tilbud og til vedtagelse af to samtidige beslutninger fra den ordregivende myndighed om henholdsvis at forkaste en af tilbudsgivernes tilbud og om at tildel kontrakten til den anden tilbudsgiver, skal den fravalgte tilbudsgiver, der har anlagt sag til prøvelse af disse to beslutninger, have mulighed for at nedlægge påstand om udelukkelse af den valgte tilbudsgivers tilbud, således at begrebet »bestemt kontrakt« som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 92/13, som ændret ved direktiv 2007/66, efter omstændighederne kan omhandle en eventuel iværksættelse af en ny offentlig udbudsprocedure.

⁽¹⁾ EUT C 211 af 13.6.2016.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. maj 2017 — Fondul Proprietatea SA mod Complexul Energetic Oltenia SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Craiova — Rumænien)

(Sag C-150/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — selskab, hvis kapital hovedsageligt er ejet af den rumænske stat, med et tilgodehavende hos et selskab, hvori denne stat er eneaktionær — datio in solutum — begrebet »statsstøtte« — pligt til at underrette Europa-Kommissionen)

(2017/C 239/18)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Craiova

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Fondul Proprietatea SA

Sagsøgt: Complexul Energetic Oltenia SA

Konklusion

- 1) En beslutning truffet af et selskab, hvori aktiemajoriteten er ejet af en medlemsstat, om med henblik på at indfri et tilgodehavende at godkende datio in solutum af et aktiv, der ejes af et andet selskab, hvori denne medlemsstat er eneaktionær, og om at betale et beløb svarende til differencen mellem aktivets anslåede værdi og tilgodehavendets værdi kan under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder udgøre statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF, hvis

- beslutningen udgør en fordel, som er ydet direkte eller indirekte ved hjælp af statsmidler, og kan tilregnes staten
- den begunstigede virksomhed ikke kunne have opnået tilsvarende ydelser hos en privat kreditor, og
- beslutningen kan begrænse samhandelen mellem medlemsstaterne og forbrejde konkurrencen.

Det påhviler de nationale retter at efterprøve, om disse betingelser er opfyldt.

- 2) Såfremt en national ret kvalificerer en beslutning truffet af et selskab, hvori aktiemajoriteten er ejet af en medlemsstat, om med henblik på at indfri et tilgodehavende at godkende datio in solutum af et aktiv, der ejes af et andet selskab, hvori denne medlemsstat er eneaktionær, og om at betale et beløb svarende til differencen mellem aktivets anslåede værdi og tilgodehavendets værdi som statsstøtte, er myndighederne i medlemsstaten i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF forpligtet til at underrette Europa-Kommissionen om støtten, inden den gennemføres.

⁽¹⁾ EUT C 200 af 6.6.2016.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 18. maj 2017 — »Latvijas Dzēlceļš« VAS mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākā tiesa — Letland)

(Sag C-154/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — EF-toldkodeks — forordning (EØF) nr. 2913/92 — artikel 94, stk. 1, og artikel 96 — proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse — den hovedforpligtedes ansvar — artikel 203, 204 og artikel 206, stk. 1 — toldskyldens opståen — spørgsmålet, om der foreligger unddragelse fra toldtilsyn — misligholdelse af en af de forpligtelser, som følger af anvendelsen af en toldprocedure — den omhandlede vare er helt tilintetgjort eller er gået uigenkaldeligt tabt af grunde, som kan henføres til varens egen beskaffenhed, som følge af hændelige omstændigheder eller force majeure — artikel 213 — solidarisk hæftelse for toldskylden — direktiv 2006/112/EF — merværdiafgift (moms) — artikel 2, stk. 1, og artikel 70 og 71 — afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald — artikel 201, 202 og 205 — personer, der hæfter for erlæggelse af momsen — bestemmelsestoldstedets konstatering af manglende last — aflæsningsanordningen i en tankvogn ikke lukket korrekt eller beskadiget)

(2017/C 239/19)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākā tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Latvijas Dzēlceļš« VAS

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Konklusion

- 1) Artikel 203, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 648/2005 af 13. april 2005, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse i et tilfælde, hvor de varer, der er omfattet af proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse, ikke i fuldt omfang frembydes ved bestemmelsestoldstedet, som fastsat ved denne procedure, som følge af, at en del af varerne er helt tilintetgjort eller er gået uigenkaldeligt tabt, hvilket godtgøres på passende vis.
- 2) Artikel 204, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 648/2005, skal fortolkes således, at når varer, der er omfattet af proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse, ikke i fuldt omfang frembydes ved bestemmelsestoldstedet, som fastsat ved denne procedure, og det på passende vis godtgøres, at varerne er helt tilintetgjort eller er gået uigenkaldeligt tabt, opstår der som følge af denne situation, der udgør misligholdelse af en af de forpligtelser, der opstår ved anvendelse af denne ordning, nemlig betingelsen om at varerne skal frembydes i intakt stand for bestemmelsestoldstedet, i princippet en toldskyld ved indførsel for den del af varerne, der ikke har været frembudt for dette toldsted. Det tilkommer den nationale ret at undersøge, om en omstændighed såsom beskadigelse af en aflæsningsanordning i det foreliggende tilfælde opfylder de kriterier, der karakteriserer begreberne »force majeure« og »hændelige omstændigheder« som omhandlet i artikel 206, stk. 1, i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 648/2005, nemlig om det viser sig at være en usædvanlig omstændighed for en erhvervsdrivende, der handler på området for transport af væsker, og som denne ikke har nogen indflydelse på, og om konsekvenserne heraf ikke kunne være undgået, heller ikke selv om den pågældende erhvervsdrivende havde udvist den størst mulige påpasselighed. I forbindelse med denne undersøgelse skal retten bl.a. tage hensyn til, om de erhvervsdrivende, såsom den hovedforpligtede og transportøren, har overholdt de bestemmelser og krav, der gælder for så vidt angår tankenes tekniske stand og sikkerheden ved transport af væsker såsom opløsningsmiddel.
- 3) Artikel 2, stk. 1, litra d), artikel 70 og 71 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at der ikke skal betales moms for den del af en vare henført under proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse, der er helt tilintetgjort eller er gået uigenkaldeligt tabt.

- 4) Bestemmelserne i artikel 96, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2913/92, sammenholdt med denne forordnings artikel 204, stk. 1, litra a), og stk. 3, som ændret ved forordning nr. 648/2005, skal fortolkes således, at den hovedforpligtede hæfter for betaling af den toldskyld, der er opstået i forbindelse med en vare henført under proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse, selv om transportøren ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler ham i henhold til denne forordnings artikel 96, stk. 2, bl.a. forpligtelsen til at frembyde varerne i intakt stand for bestemmelsestoldstedet inden for den fastsatte frist.
- 5) Artikel 96, stk. 1, litra a), og stk. 2, artikel 204, stk. 1, litra a), og stk. 3, samt artikel 213 i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 648/2005, skal fortolkes således, at en medlemsstats toldmyndigheder ikke er forpligtede til at pålægge solidarisk ansvar på en transportør, der samtidig med den hovedforpligtede skal anses for at hæfte for betaling af toldskylden.

⁽¹⁾ EUT C 191 af 30.5.2016.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 11. maj 2017 — Bas Jacob Adriaan Krijgsman mod Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Noord-Nederland — Nederlandene)

(Sag C-302/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — luftfart — forordning (EF) nr. 261/2004 — artikel 5, stk. 1, litra c) — kompensation og bistand til passagerer i tilfælde af aflysning af en flyafgang — fritagelse for forpligtelsen til at betale kompensation — transportaftale indgået online via en rejseagent — luftfartsselskab, der i rette tid har givet meddelelse til rejseagenten om ændring af flyveplanen — rejseagent, der har videregivet denne meddelelse til en passager via e-mail ti dage før flyafgangen)

(2017/C 239/20)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Noord-Nederland

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bas Jacob Adriaan Krijgsman

Sagsøgt: Surinaamse Luchtvaart Maatschappij NV

Konklusion

Artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 skal fortolkes således, at det transporterende luftfartsselskab er forpligtet til at udbetale kompensation som fastsat i disse bestemmelser i tilfælde af aflysning af en flyafgang, der ikke er blevet meddelt passageren mindst to uger før det planlagte afgangstidspunkt, herunder såfremt denne transportør mindst to uger før afgangstidspunktet har givet den rejseagent, der har indgået transportaftalen med den berørte passager, meddelelse om aflysningen, og denne passager ikke er blevet informeret af rejseagenten inden for fristen.

⁽¹⁾ EUT C 326 af 5.9.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. maj 2017 — Den Portugisiske Republik mod Europa-Kommissionen

(Sag C-337/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — EGFL og ELFUL — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse — meddelelse til adressaten — senere berigtigelse af bilagets trykformat — offentliggørelse af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — for sent anlagt — afvisning)

(2017/C 239/21)

Processprog: portugisisk

Parter

Appellant: Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida og P. Estêvão, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved D. Triantafyllou og M. França, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Den Portugisiske Republik betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 326 af 5.9.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af Sjette — Den Portugisiske Republik mod Europa-Kommissionen

(Sag C-338/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — EGFL og ELFUL — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse — meddelelse til adressaten — senere berigtigelse af bilagets trykformat — offentliggørelse af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — for sent anlagt — afvisning)

(2017/C 239/22)

Processprog: portugisisk

Parter

Appellant: Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida og P. Estêvão, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved D. Triantafyllou og M. França, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Den Portugisiske Republik betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 326 af 5.9.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 17. maj 2017 — Den Portugisiske Republik mod Europa-Kommissionen

(Sag C-339/16 P) ⁽¹⁾

(Appel — EGFL og ELFUL — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse — meddelelse til adressaten — senere berigtigelse af bilagets trykformat — offentliggørelse af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende — søgsmålsfrist — begyndelsestidspunkt — for sent anlagt — afvisning)

(2017/C 239/23)

Processprog: portugisisk

Parter

Appellant: Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida og P. Estêvão, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved D. Triantafyllou og M. França, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Den Portugisiske Republik betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 326 du 5.9.2016.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. maj 2017 — Association française des entreprises mod Ministre des Finances et des Comptes publics (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Frankrig)

(Sag C-365/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber i forskellige medlemsstater — direktiv 2011/96/EU — undgåelse af dobbeltbeskatning — supplerende selskabsskattebidrag på 3 %)

(2017/C 239/24)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Association française des entreprises privées (AFEP), Axa SA, Compagnie générale des établissements Michelin SCA, Danone SA, ENGIE SA, tidligere GDF Suez, Eutelsat Communications SA, LVMH Moët Hennessy-Louis Vuitton SE, Orange SA, Sanofi SA, Suez Environnement Company SA, Technip SA, Total SA, Vivendi SA, Eurazeo SA, Safran SA, Scor SE, Unibail-Rodamco SE og Zodiac Aerospace SA

Sagsøgt: Ministre des Finances et des Comptes publics

Konklusion

Artikel 4, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 2011/96/EU af 30. november 2011 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater, som ændret ved Rådets direktiv 2014/86/EU af 8. juli 2014, skal fortolkes således, at den er til hinder for en skatteforanstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der er fastsat af et moderselskabs medlemsstat, hvorefter der opkræves en skat i forbindelse med moderselskabets udlodning af udbytte, og hvis beskatningsgrundlag udgøres af størrelsen af det udloddede udbytte, herunder udbyttet hidrørende fra det pågældende selskabs ikke-hjemmehørende datterselskaber.

⁽¹⁾ EUT C 335 af 12.9.2016.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italien) den 23. november 2016 — Emmea Srl og Commercial Hub Srl mod Comune di Siracusa m.fl.

(Sag C-595/16)

(2017/C 239/25)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Emmea Srl, Commercial Hub Srl

Sagsøgte: Comune di Siracusa, Assessorato delle Attività Produttive per la Regione Siciliana, Libero Consorzio Comunale — tidligere Provincia di Siracusa, Camera di Commercio di Siracusa

Ved kendelse af 27. april 2017 har Domstolen (Tiende Afdeling) fastslået, at det er åbenbart, at den af Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia ved kendelse af 20. oktober 2016 indgivne anmodning om præjudiciel afgørelse må afvises.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 1. februar 2017 — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mod Wind Telecomunicazioni SpA

(Sag C-54/17)

(2017/C 239/26)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Sagsøgt: Wind Telecomunicazioni SpA

Præjudicielle spørgsmål ⁽¹⁾

- 1) Er artikel 8 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF ⁽²⁾ af 11. maj 2005 til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser (og navnlig henholdsvis artikel 24 og 25 i Codice del consumo (lov om forbrug)), ifølge hvilken praksis fra en telefonoperatør, der består i udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstilling af visse telefontjenester (eksempelvis telefonsvarer eller navigering på internettet) på SIM-kortet, og i særdeleshed såfremt telefonoperatøren ikke kan gøres ansvarlig for yderligere særskilt konkret adfærd, kan kvalificeres som »utilbørlig påvirkning« og således som »aggressiv handelspraksis«, der kan forventes »væsentligt« at indskrænke gennemsnitsforbrugers valgfrihed eller adfærd?

- 2) Kan punkt 29 i bilag I til direktiv 2005/29/EF [...] fortolkes således, at der foreligger »levering uden forudgående anmodning«, såfremt en mobiltelefonoperatør lader sin kunde betale tjenester i form af telefonsvarer eller navigering på internettet i en situation, som er kendetegnet ved at
- telefonoperatøren på tidspunktet for indgåelse af kontrakter om mobiltelefoni ikke korrekt har oplyst forbrugeren om, at tjenesterne i form af telefonsvarer og navigering på internettet er forhåndsindstillet på SIM-kortet, hvilket bevirker, at disse tjenester potentielt kan benyttes af forbrugeren uden specifik indstilling (setting),
 - forbrugeren for reelt at benytte disse tjenester under alle omstændigheder skal foretage de nødvendige handlinger (eksempelvis indtaste nummeret på telefonsvareren eller betjene de kommandoer, som aktiverer navigering på internettet),
 - operatøren ikke kan gøres ansvarlig for dels den tekniske og operationelle fremgangsmåde ved forbrugers reelle brug af tjenesterne, dels oplysningerne om disse fremgangsmåder og prisen for tjenesterne, men udelukkende for den omhandlede udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstillingen af tjenesterne på SIM-kortet?
- 3) Er formålet med det »almindelige« direktiv 2005/29/EF i sin egenskab af »sikkerhedsnet« for forbrugerbeskyttelse samt tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i samme direktiv 2005/29/EF til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter vurderingen af overholdelsen af særlige forpligtelser ifølge sektordirektiv 2002/22/EF⁽³⁾ om forbrugerbeskyttelse henhører under anvendelsesområdet for det almindelige direktiv 2005/29/EF om ukorrekt handelspraksis, hvilket bevirker, at myndigheden med kompetence til at iværksætte foranstaltninger mod overtrædelser af sektordirektivet afskæres fra at gribe ind i alle de tilfælde, hvor der også er tale om ukorrekt/urimelig handelspraksis?
- 4) Skal specialitetsprincippet i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF opfattes som et princip, der regulerer forholdene mellem lovgivninger (almindelig lovgivning og sektorlovgivninger), forholdene mellem bestemmelser (almindelige bestemmelser og specifikke bestemmelser) eller forholdene mellem myndigheder med kompetence til regulering af og tilsyn med de respektive sektorer?
- 5) Kan der kun være tale om begrebet »uoverensstemmelse« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF i tilfælde af radikal modstrid mellem bestemmelserne i lovgivningen om ukorrekt handelspraksis og andre EU-retlige bestemmelser, som regulerer særlige sektorbaserede aspekter af handelspraksis, eller er det tilstrækkeligt, at de pågældende bestemmelser indeholder en afvigende regulering fra lovgivningen om ukorrekt handelspraksis i forhold til den særlige karakter ved sektoren i et sådant omfang, at der opstår en kollision mellem bestemmelser (Normenkollision) i relation til en og samme konkrete situation?
- 6) Henviser begrebet »fællesskabsregler« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF kun til bestemmelserne i EU-retlige forordninger og direktiver samt bestemmelserne til direkte gennemførelse heraf, eller omfatter det også nationale lovgivnings- og reguleringsbestemmelser, der gennemfører EU-retlige principper?
- 7) Er dels specialitetsprincippet i tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF, dels artikel 20 og 21 i direktiv 2002/22/EF samt artikel 3 og 4 i direktiv 2002/21/EF⁽⁴⁾ til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser, hvorefter det antages, at den almindelige lovgivning om ukorrekt handelspraksis altid skal anvendes i alle tilfælde, hvor der i en reguleret sektor — kendetegnet ved en »forbrugerorienteret« sektorlovgivning og hvor den sektorspecifikke myndighed er tildelt kompetencen til at fastsætte regler og sanktioner — udvises en adfærd, som kan henhøre under begrebet »aggressiv handelspraksis« som omhandlet i artikel 8 og 9 i direktiv 2005/29/EF eller handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv« i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, og dette herunder i det tilfælde, hvor der foreligger en sektorlovgivning til forbrugerbeskyttelse, der er baseret på EU-retlige bestemmelser og fuldt ud regulerer samme »aggressive handelspraksis«, handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv«, eller i alle tilfælde »ukorrekt handelspraksis«?

⁽¹⁾ O.a.: Her anvendes en løbende nummerering af de præjudicielle spørgsmål, som afviger fra den i forelæggelsesafgåelsen, som indeholdt to rækker spørgsmål med ikke sammenhængende nummerering.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149, s. 22).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.3.2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7.3.2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108, s. 33).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 1. februar 2017 —
Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato mod Vodafone Omnitel NV**

(Sag C-55/17)

(2017/C 239/27)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellant: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Indstævnt: Vodafone Omnitel NV

Præjudicielle spørgsmål ⁽¹⁾

- 1) Er artikel 8 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 ⁽²⁾ til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser (og navnlig henholdsvis artikel 24 og 25 i Codice del consumo (lov om forbrug)), ifølge hvilken praksis fra en telefonoperatør, der består i udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstilling af visse telefontjenester (eksempelvis telefonsvarer eller navigering på internettet) på SIM-kortet, og i særdeleshed såfremt telefonoperatøren ikke kan gøres ansvarlig for yderligere særskilt konkret adfærd, kan kvalificeres som »utilbørlig påvirkning« og således som »aggressiv handelspraksis«, der kan forventes »væsentligt« at indskrænke gennemsnitsforbrugers valgfrihed eller adfærd?
- 2) Kan punkt 29 i bilag I til direktiv 2005/29/EF [...] fortolkes således, at der foreligger »levering uden forudgående anmodning«, såfremt en mobiltelefonoperatør lader sin kunde betale tjenester i form af telefonsvarer eller navigering på internettet i en situation, som er kendetegnet ved at
 - telefonoperatøren på tidspunktet for indgåelse af kontrakter om mobiltelefoni ikke korrekt har oplyst forbrugeren om, at tjenesterne i form af telefonsvarer og navigering på internettet er forhåndsindstillet på SIM-kortet, hvilket bevirker, at disse tjenester potentielt kan benyttes af forbrugeren uden specifik indstilling (setting),
 - forbrugeren for reelt at benytte disse tjenester under alle omstændigheder skal foretage de nødvendige handlinger (eksempelvis indtaste nummeret på telefonsvareren eller betjene de kommandoer, som aktiverer navigering på internettet),
 - operatøren ikke kan gøres ansvarlig for dels den tekniske og operationelle fremgangsmåde ved forbrugers reelle brug af tjenesterne, dels oplysningerne om disse fremgangsmåder og prisen for tjenesterne, men udelukkende for den omhandlede udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstillingen af tjenesterne på SIM-kortet?
- 3) Er formålet med det »almindelige« direktiv 2005/29/EF i sin egenskab af »sikkerhedsnet« for forbrugerbeskyttelse samt tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i samme direktiv 2005/29/EF til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter vurderingen af overholdelsen af særlige forpligtelser ifølge sektordirektiv 2002/22/EF ⁽³⁾ om forbrugerbeskyttelse henhører under anvendelsesområdet for det almindelige direktiv 2005/29/EF om ukorrekt handelspraksis, hvilket bevirker, at myndigheden med kompetence til at iværksætte foranstaltninger mod overtrædelser af sektordirektivet afskæres fra at gribe ind i alle de tilfælde, hvor der også er tale om ukorrekt/urimelig handelspraksis?
- 4) Skal specialitetsprincippet i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF opfattes som et princip, der regulerer forholdene mellem lovgivninger (almindelig lovgivning og sektorlovgivninger), forholdene mellem bestemmelser (almindelige bestemmelser og specifikke bestemmelser) eller forholdene mellem myndigheder med kompetence til regulering af og tilsyn med de respektive sektorer?
- 5) Kan der kun være tale om begrebet »uoverensstemmelse« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF i tilfælde af radikal modstrid mellem bestemmelserne i lovgivningen om ukorrekt handelspraksis og andre EU-retlige bestemmelser, som regulerer særlige sektorbaserede aspekter af handelspraksis, eller er det tilstrækkeligt, at de pågældende bestemmelser indeholder en afvigende regulering fra lovgivningen om ukorrekt handelspraksis i forhold til den særlige karakter ved sektoren i et sådant omfang, at der opstår en kollision mellem bestemmelser (Normenkollision) i relation til en og samme konkrete situation?

- 6) Henviser begrebet »fællesskabsregler« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF kun til bestemmelserne i EU-retlige forordninger og direktiver samt bestemmelserne til direkte gennemførelse heraf, eller omfatter det også nationale lovgivnings- og reguleringsbestemmelser, der gennemfører EU-retlige principper?
- 7) Er dels specialitetsprincippet i tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF, dels artikel 20 og 21 i direktiv 2002/22/EF samt artikel 3 og 4 i direktiv 2002/21/EF⁽⁴⁾ til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser, hvorefter det antages, at den almindelige lovgivning om ukorrekt handelspraksis altid skal anvendes i alle tilfælde, hvor der i en reguleret sektor — kendetegnet ved en »forbrugerorienteret« sektorlovgivning og hvor den sektorspecifikke myndighed er tildelt kompetencen til at fastsætte regler og sanktioner — udvises en adfærd, som kan henhøre under begrebet »aggressiv handelspraksis« som omhandlet i artikel 8 og 9 i direktiv 2005/29/EF eller handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv« i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, og dette herunder i det tilfælde, hvor der foreligger en sektorlovgivning til forbrugerbeskyttelse, der er baseret på EU-retlige bestemmelser og fuldt ud regulerer samme »aggressive handelspraksis«, handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv«, eller i alle tilfælde »ukorrekt handelspraksis«?

⁽¹⁾ N.B. Der er anvendt en anden fortløbende nummerering end den i den præjudicielle anmodning, hvori spørgsmålene var opstillet i to grupper uden fortløbende nummerering.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149, s. 22).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.3.2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7.3.2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108, s. 33).

Appel iværksat den 30. marts 2017 af Republikken Polen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. januar 2017 i sag T-701/15 — Stock Polska mod EUIPO — Lass & Steffen (Lubelska)

(Sag C-162/17 P)

(2017/C 239/28)

Processprog: polsk

Parter

Appellant: Republikken Polen (ved advokat Bogusław Majczyna)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Niende Afdeling) den 19. januar 2017 i sag T-701/15, Stock Polska mod EUIPO — Lass & Steffen (Lubelska), ophæves i sin helhed.
- Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.
- Hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Republikken Polen har nedlagt påstand om, at dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Niende Afdeling) den 19. januar 2017 i sag T-701/15, Stock Polska mod EUIPO — Lass & Steffen (Lubelska), ophæves i sin helhed, og at sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.

Med den appellerede dom frifandt Retten Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (KHIM; efter navneændring nu Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret, herefter »EUIPO«) i en sag anlagt af Stock Polska z o.o., der har hjemsted i Lublin, til prøvelse af afgørelse truffet den 24. september 2015 af et appelkammer ved EUIPO i sag R 1788/2014-5, hvorved EUIPO's afgørelse af 14. maj 2014 om afslag på Stock Polska z o.o.s ansøgning om registrering af et EU-varemærke blev opretholdt.

Med Rettens dom og EUIPO's forudgående afgørelse blev ansøgningen om registrering af varemærket »Lubelska« afslået på grund af dets lighed med varemærket »Lubeca«, der begrundet en risiko for forveksling for offentligheden i Tyskland, hvor det ældre varemærke »Lubeca« er beskyttet, med hensyn til oprindelsen af de varer, der er forsynet med dette tegn, jf. artikel 8, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker.

Republikken Polen har fremsat følgende anbringender til støtte for appellen:

1. Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker ⁽¹⁾, idet der ikke er foretaget en helhedsvurdering af, om der foreligger en risiko for forveksling, på grundlag af helhedsindtrykket under hensyn til de særprægede og dominerende bestanddele, idet navnlig vurderingen af tegnets lighed med det ældre varemærke uden grund blev begrænset til en bestanddel af dette tegn (ordbestanddelen).

Retten godtog med urette muligheden for ved vurderingen af ligheden mellem to varemærker kun at tage hensyn til en bestanddel af et sammensat varemærke (ordbestanddelen) og at sammenligne denne med et andet varemærke og derved udelade figurbestanddelen, uden først at fastslå, at ordbestanddelen udgør den dominerende bestanddel, og at figurbestanddelen er uden betydning. Retten fastslog blot, at figurbestanddelen har en svag grad af særpræg, og tog derved ikke hensyn til, at denne tegnbestanddels svage grad af særpræg ikke nødvendigvis betyder, at denne bestanddel ikke er dominerende.

2. Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 og af principperne om ligebehandling, god forvaltningsskik og retssikkerhed, idet der ikke blev taget hensyn til, at EUIPO havde fraveget sin tidligere afgørelsespraksis, således som den fremgår af EUIPO's retningslinjer, hvilket indebar accept af en afgørelse i strid med denne afgørelsespraksis.

Retten så bort fra, at EUIPO havde fraveget sin tidligere afgørelsespraksis som gengivet i EUIPO's retningslinjer med hensyn til anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 uden henvisning til nogen særlige omstændigheder, der begrundede denne fravigelse.

3. Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009, idet der ved vurderingen af risikoen for forveksling blev lagt forhold til grund, der ikke hører til almindelig viden, og væsentlige velkendte kendsgerninger ikke blev taget i betragtning, hvilket indebar en forvanskning af kendsgerninger og beviser, navnlig fordi

- a) det blev anset for at være en velkendt kendsgerning, at den tyske gennemsnitsforbruger ikke kender betydningen af navnet »Lubeca«, eftersom graden af kendskabet til latinske bynavne (såsom Lubeca) ikke hænger sammen med graden af kendskabet til latin som sådan, og forbrugere af alkoholholdige drikkevarer tillægger disse drikkevarers geografiske oprindelse særlig betydning

- b) det blev anset for at være en velkendt kendsgerning, at figurbestanddelen i form af en krone er almindeligt forekommende ved mærkning af alkoholholdige drikkevarer.

4. Tilsidesættelse af begrundelsespligten ved anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009, fordi

- a) det ikke blev angivet, hvilke af tegnets bestanddele Retten anså for at være dominerende

- b) det ikke blev nævnt, hvilke omstændigheder der begrundede antagelsen af, at betydningen af ordet »Lubeca« ikke er den tyske gennemsnitsforbruger bekendt.

⁽¹⁾ EUT 2009, L 78, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 13. april 2017 —
Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte mod ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der
ING-DiBa AG**

(Sag C-191/17)

(2017/C 239/29)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte

Sagsøgt: ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 4, nr. 14), i direktiv 2007/64/EF⁽¹⁾ om betalingstjenester i det indre marked (betalingstjenestedirektivet) fortolkes således, at også en onlineopsparingskonto, på hvilken den enkelte kunde (med dagligt forfald og uden bankens særlige medvirken) via telebanking kan foretage indbetalinger og hævnninger på en referencekonto (en girokonto i Østrig) i den pågældendes navn, er omfattet af begrebet »betalingskonto« [artikel 4, nr. 14)] og derfor falder ind under direktivets anvendelsesområde?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13.11.2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam
(Nederlandene) den 25. april 2017 — X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

(Sag C-213/17)

(2017/C 239/30)

Processprog: q

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X

Sagsøgt: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal Dublinforordningens artikel 23, stk. 3⁽¹⁾, fortolkes således, at Italien er blevet ansvarlig for behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren indgav i dette land den 23. oktober 2014, uanset den omstændighed, at Nederlandene var den primært ansvarlige medlemsstat på grundlag af tidligere indgivne ansøgninger til dette land om international beskyttelse som omhandlet i Dublinforordningens artikel 2, litra d), og den senest indgivne ansøgning på dette tidspunkt stadig var under behandling i Nederlandene, idet afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State endnu ikke havde afgjort den af sagsøgeren indgivne appel til efterprøvelse af den i præmis 1.3. nævnte dom fra rechtbank af 7. juli 2014?

- 2) Følger det af Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, at den ansøgning om international beskyttelse, der stadig var under behandling af de nederlandske myndigheder, da tilbagetagelsesansøgningen blev fremsat den 5. marts 2015, straks efter fremsættelsen af tilbagetagelsesansøgningen skulle have været udsat og efter udløbet af fristen i artikel 24 stoppet af de nederlandske myndigheder i den forstand, at de trak ansøgningen tilbage eller ændrede den tidligere afgørelse af 11. juni 2014 med afslag på asylansøgningen af 4. juni 2014? [Udelades]
- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse da ikke gået over til Italien men forblevet hos de nederlandske myndigheder, fordi sagsøgte ikke trak afgørelsen af 11. juni 2014 tilbage eller ændrede den?
- 4) Har de nederlandske myndigheder ved at undlade at oplyse, at den anden asylansøgning stadig var under appel ved afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, tilsidesat deres forpligtelse efter Dublinforordningens artikel 24, stk. 5, til at give de italienske myndigheder de oplysninger, der sætter dem i stand til at kontrollere, om denne stat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning?
- 5) Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, fører denne undladelse da til den konklusion, at ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse ikke er overgået til Italien, men stadig påhviler Nederlandene?
- 6) Såfremt ansvaret ikke forblev hos Nederlandene, havde de nederlandske myndigheder i forbindelse med sagsøgerens overgivelse fra Italien til Nederlandene i sammenhæng med hans straffesag da på grundlag af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og uanset forordningens artikel 3, stk. 1, skullet behandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren havde indgivet i Italien, og burde de, i fortsættelse heraf, af rimelighedshensyn have undladt at gøre brug af hjemlen i Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, til at anmode de italienske myndigheder om at tage sagsøgeren tilbage?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 27. april 2017 — Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG mod Land Berlin

(Sag C-220/17)

(2017/C 239/31)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Sagsøgt: Land Berlin

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a) Er artikel 7, stk. 1 og 7, i direktiv 2014/40/EU ⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 7, stk. 14, i direktiv 2014/40/EU, i strid med retssikkerhedsprincippet og følgelig ugyldige, idet disse bestemmelser pålægger medlemsstaterne at forbyde markedsføring af bestemte tobaksvarer, uden at det klart og tydeligt fremgår præcist hvilke af disse tobaksvarer, der skal forbydes allerede fra den 20. maj 2016, og hvilke der først skal forbydes fra den 20. maj 2020?
- b) Er artikel 7, stk. 1 og 7, i direktiv 2014/40/EU, sammenholdt med artikel 7, stk. 14, i direktiv 2014/40/EU, i strid med ligebehandlingsprincippet og følgelig ugyldige, idet der i disse bestemmelser for så vidt angår de forbud, som medlemsstaterne skal udstede, foretages en skelnen på grundlag af salgsvolumen, selv om der ikke er nogen begrundelse for at gøre dette?

- c) Er artikel 7, stk. 1 og 7, i direktiv 2014/40/EU i strid med proportionalitetsprincippet og/eller artikel 34 TEUF og følgelig ugyldige, idet disse bestemmelser pålægger medlemsstaterne at forbyde markedsføring af tobaksvarer med en kendetegnende aroma, der har et salgsvolumen i Unionen på mindre end 3 % inden for en bestemt produktkategori, når forbuddet skal gælde allerede fra den 20. maj 2016?
- d) Såfremt det første spørgsmål, litra a)-c), skal besvares benægtende: Hvorledes skal udtrykket »produktkategori« i artikel 7, stk. 14, i direktiv 2014/40/EU fortolkes? Skal inddelingen i »produktkategorier« ske på grundlag af den kendetegnende aromas art eller den (aromatiserede) tobaksvares art eller en kombination af begge kriterier?
- e) Såfremt det første spørgsmål, litra a)-c), skal besvares benægtende: Hvorledes skal det konstateres, om grænsen på 3 % i henhold til artikel 7, stk. 14, i direktiv 2014/40/EU er nået for en bestemt tobaksvares vedkommende, så længe der ikke findes nogen officielle og offentligt tilgængelige tal og statistikker herom?
- 2) a) Kan medlemsstaterne ved gennemførelse af artikel 8-11 i direktiv 2014/40/EU i national lovgivning fastsætte supplerende overgangsbestemmelser?
- b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), skal besvares benægtende:
- (1) Er artikel 9, stk. 6, og artikel 10, stk. 1, andet punktum, litra f), i direktiv 2014/40/EU i strid med proportionalitetsprincippet og/eller artikel 34 TEUF og følgelig ugyldige, idet disse bestemmelser overlader det til Kommissionen at fastlægge bestemte krav om mærkning og emballage, uden i så henseende at opstille en frist for Kommissionen og uden at opstille yderligere overgangsbestemmelser eller -frister, der sikrer, at berørte virksomheder har tilstrækkelig tid til at tilpasse sig direktivets krav?
- (2) Er artikel 9, stk. 1, andet punktum (advarslens tekst), og artikel 9, stk. 4, [litra a,] andet punktum (om skriftstørrelsen), artikel 10, stk. [1], andet punktum, litra b) (rygestopoplysninger), og litra e) (anbringelse af advarslerne), samt [artikel] 11, stk. 1, første punktum (mærkning), i direktiv 2014/40/EU i strid med proportionalitetsprincippet og/eller artikel 34 TEUF og følgelig ugyldige, idet disse bestemmelser indrømmer medlemsstaterne diverse valg- og udformningsmuligheder, uden i så henseende at opstille en frist for medlemsstaterne og yderligere overgangsbestemmelser eller -frister, der sikrer, at berørte virksomheder har tilstrækkelig tid til at tilpasse sig direktivets krav?
- 3) a) Skal artikel 13, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 13, stk. 3, i direktiv 2014/40/EU fortolkes således, at disse bestemmelser pålægger medlemsstaterne også at forbyde anvendelse af oplysninger, der henviser til smag, duft, aromastoffer eller andre tilsætningsstoffer, når der ikke er tale om reklameoplysninger, og det stadig er tilladt at anvende de pågældende indholdsstoffer?
- b) Er artikel 13, stk. 1, litra c), i direktiv 2014/40/EU ugyldig, idet denne bestemmelse tilsidesætter artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT L 127, s. 1)

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 27. april 2017 —
M.G. Tjebbes m.fl. mod Minister van Buitenlandse Zaken**

(Sag C-221/17)

(2017/C 239/32)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: M.G. Tjebbes, G.J.M. Koopman, E. Saleh Abady og L. Duboux

Sagsøgt: Minister van Buitenlandse Zaken

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særligt i lyset af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser, fordi der mangler en individuel efterprøvelse i forhold til proportionalitetsprincippet af følgerne af fortabelse af statsborgerskab for den berørte parts situation i EU-retlig henseende, er til hinder for en lovbestemt ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvori det bestemmes:

- a. at en myndig person, der også har statsborgerskab i et tredjeland, ex lege mister statsborgerskabet i sin medlemsstat og hermed unionsborgerskabet, fordi vedkommende uden afbrydelse i en periode på ti år har haft sin hovedbopæl i udlandet og uden for Den Europæiske Union, selv om der er muligheder for at afbryde tiårsfristen?
- b. at en mindreårig person under visse omstændigheder ex lege mister statsborgerskabet i sin medlemsstat og hermed unionsborgerskabet, fordi forældrene har mistet deres statsborgerskab som omhandlet i punkt a. ovenfor?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 4. maj 2017 —
XC m.fl.**

(Sag C-234/17)

(2017/C 239/33)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: XC, YB og ZA

Præjudicielt spørgsmål

Skal EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med de deraf afledte principper om ækvivalens og effektivitet, fortolkes således, at Oberster Gerichtshof (den øverste domstol) i henhold hertil er forpligtet til efter begæring fra en berørt at foretage efterprøvelse af en retskraftig afgørelse afsagt af en kriminalret for så vidt angår en angivelig krænkelse af EU-retten (konkret: grundrettighedschartrets artikel 50 og Schengengennemførelseskonventionens artikel 54), når national ret (§ 363a i Strafprozeßordnung, østrigsk strafferetsplejelov, herefter »StPO«) alene giver mulighed for at foretage en sådan efterprøvelse i forbindelse med en angivelig krænkelse af EMRK eller en tillægsprotokol hertil?

Appel iværksat den 8. maj 2017 af Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd, Csi Solar Power (China), Inc. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 28. februar 2017 i sag T-162/14, Canadian Solar Emea GmbH m.fl. mod Rådet

(Sag C-236/17 P)

(2017/C 239/34)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd og Csi Solar Power (China), Inc. (ved avocat J. Bourgeois, advocaat S. De Knop, advocaat M. Meulenbelt og avocat A. Willems)

De øvrige parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom i sag T-162/14 ophæves.
- Påstanden i første instans tages til følge, og den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den angår appellanterne.
- Indstævnte tilpligtes at betale appellanternes omkostninger og at bære sine egne omkostninger både i første instans og i forbindelse med appelsagen.
- Enhver anden part i appelsagen tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Subsidiært

- Rettens dom i sag T-162/14 ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten til afgørelse.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen udsættes, indtil Retten har truffet endelig afgørelse.
- Enhver anden part i appelsagen tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Retten har begået en retlig fejl ved at pålægge appellanterne at godtgøre en interesse i at fremsætte det første og det andet anbringende. Under alle omstændigheder har Retten begået en fejl ved sin retlige karakterisering af de faktiske omstændigheder, idet appellanterne har en sådan interesse.
2. Retten har begået en retlig fejl ved at pålægge appellanterne at godtgøre en interesse i at fremsætte det tredje anbringende. Retten har begået en fejl ved sin fortolkning af artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning 1225/2009 (»grundforordningen«).⁽¹⁾
3. Retten har begået en retlig fejl ved at fastslå, at forordning 1168/2012 fandt anvendelse på den foreliggende antidumpingundersøgelse⁽²⁾. Retten har begået en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionens undladelse af at træffe en afgørelse om appellanternes anmodning om at opnå status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår, ikke medfører den anfægtede forordnings ugyldighed.
4. Retten har begået en retlig fejl ved at tillade institutionerne at fastsætte antidumpingtolden på et niveau, der kan imødegå skade forårsaget af andre faktorer end dumpingimport. Retten har begået en retlig fejl ved med urette at vende bevisbyrden.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51). Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), er siden blevet erstattet af den identiske artikel 2, stk. 7, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2012 af 12.12.2012 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2012, L 344, s. 1).

Appel iværksat den 8. maj 2017 af Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd og Csi Solar Power (China), Inc. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 28. februar 2017 i sag T-163/14, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet

(Sag C-237/17 P)

(2017/C 239/35)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Inc., Csi Cells Co. Ltd og Csi Solar Power (China), Inc. (ved avocat J. Bourgeois, advocaat S. De Knop, advocaat M. Meulenbelt og avocat A. Willems)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom i sag T-163/14 ophæves.
- Der gives medhold i påstandene i første instans, og den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne.
- Kommissionen tilpligtes at betale appellanternes omkostninger og bære sine egne omkostninger, både i første instans og appelsagen.
- De øvrige parter i appelsagen tilpligtes at bære deres egne omkostninger.

Subsidiært

- Rettens dom i sag T-163/14 ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten til afgørelse.
- Afgørelsen om omkostningerne i første instans og i appelsagen udsættes til Domstolens dom.
- De øvrige parter i appelsagen tilpligtes at bære deres egne omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten begik en retlig fejl, idet den krævede, at appellanterne godtgjorde en interesse i at gøre det første og det andet anbringende gældende. Retten begik under alle omstændigheder en fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder, da appellanterne har en sådan interesse.

Sag anlagt den 10. maj 2017 — Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-244/17)

(2017/C 239/36)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Gussetti, P. Aalto og L. Havas, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Annulatio af Rådets afgørelse (EU) 2017/477 af 3. marts 2017 om den holdning, der skal indtages på Den Europæiske Unions vegne i det samarbejdsråd, der er oprettet i henhold til den udvidede partnerskabs- og samarbejdsaftale mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og Republikken Kasakhstan på den anden side, for så vidt angår tilrettelæggelsen af arbejdet i samarbejdsrådet, samarbejdsudvalget, specialiserede underudvalg og andre organer ⁽¹⁾.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at tilføjes af et processuelt retsgrundlag i henhold til den Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), navnlig artikel 31, stk. 1, TEU, som kræver enstemmighed, tilsidesætter traktaten som fortolket i Domstolens praksis.

Dette anbringende underbygges af følgende argumenter:

For det første skal en afgørelse baseret på artikel 218, stk. 9, TEUF i henhold til Domstolens faste praksis træffes med kvalificeret flertal, selv om en eller flere af de materielle retsgrundlag ellers ville kræve enstemmighed til indgåelse af en international aftale. Tilføjes af et retsgrundlag, der i øvrigt har til formål at sikre enstemmighed, har ingen indvirkning på den procedure, i henhold til hvilken denne afgørelse blev vedtaget i Rådet.

Den rådsafgørelse, der blev vedtaget i henhold til proceduren i artikel 218, stk. 9, TEUF, har ikke til formål at supplere eller ændre den institutionelle ramme for aftalen eller at ændre dens struktur og kan således ikke sidestilles med indgåelsen eller ændringen af en international aftale, men den har til formål at sikre dens effektive implementering. En sådan afgørelse skal i henhold til artikel 218, stk. 8, første afsnit, og artikel 218, stk. 9, vedtages med kvalificeret flertal. At kræve, at afgørelsen vedtages enstemmigt, er ulovligt.

For det andet fastsætter artikel 218 TEUF, som det også fremgår af Domstolens praksis, »en ensartet og almenyldig procedure vedrørende forhandling og indgåelse af internationale aftaler, som Unionen har beføjelse til at indgå inden for sine arbejdsområder, herunder FUSP«. Den særlige karakter af FUSP afspejles i den omstændighed, at forslaget fremsættes i fællesskab af Kommissionen (som følge af elementer, der ikke henhører under FUSP) og den højtstående repræsentant (som følge af elementer, der henhører under FUSP). Dette kan imidlertid ikke ændre konklusionen om, at en afgørelse i henhold til artikel 218, stk. 9, TEUF skal vedtages med kvalificeret flertal.

En kombination af disse to retninger i retspraksis fører til den konklusion, at ikke kun forhandlingen og indgåelsen af en international aftale, men også vedtagelsen af holdninger, der implementerer en sådan aftale, reguleres af den fælles procedure, der er fastsat i artikel 218 TEUF, i det foreliggende tilfælde artikel 218, stk. 9, TEUF, som fastsætter beslutningstagning med kvalificeret flertal. Der kan ikke tilføjes andre processuelle bestemmelser. Selv om Rådet tilføjer en sådan bestemmelse kan den ikke bevirke, at beslutningsproceduren ændres.

⁽¹⁾ EUT 2017, L 73, s. 15.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein oikeus (Finland) den 16. maj 2017 —
Oikeusministeriö mod Denis Raugevicius**

(Sag C-247/17)

(2017/C 239/37)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Oikeusministeriö

Sagsøgt: Denis Raugevicius

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal nationale bestemmelser om udlevering på grund af en strafbar handling for så vidt angår en anden medlemsstats statsborgers ret til at bevæge sig frit bedømmes på samme måde uafhængigt af, om et tredjeland fremsætter en udleveringsanmodning på grundlag af en udleveringsaftale med henblik på fuldbyrdelse af en fængselsstraf, eller — som i den foreliggende sag ⁽¹⁾ — med henblik på strafforfølgelse? Spiller det en rolle, at den person, som begæres udleveret, foruden at være unionsborger også er statsborger i den stat, som har fremsat udleveringsanmodningen?

- 2) Sætter en national bestemmelse, hvorefter kun egne statsborgere ikke kan udleveres til straffuldbyrkelse uden for Unionen, uberettiget en anden medlemsstats statsborgere i en mindre gunstig situation? Finder EU-retlige mekanismer, hvormed et i sig selv lovligt formål kan nås på en mindre belastende måde, også anvendelse i et tilfælde, hvor det drejer sig om fuldbyrdelsen? Hvordan skal en udleveringsanmodning besvares, når den er meddelt den anden medlemsstat under anvendelse af sådanne mekanismer, men denne f.eks. på grund af retlige hindringer ikke træffer foranstaltninger vedrørende sin statsborger?

⁽¹⁾ Dom af 6.9.2016, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal de Justiça (Portugal) den 12. maj 2017 — Virgílio Tarragó da Silveira mod Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

(Sag C-250/17)

(2017/C 239/38)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal de Justiça

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Virgílio Tarragó da Silveira

Sagsøgt: Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, SA

Præjudicielt spørgsmål

Skal reglen i artikel 15 i forordning (EF) nr. 1346/2000 ⁽¹⁾ af 29. maj 2000 fortolkes således, at den omfatter retssager, der verserer for en ret i en medlemsstat, hvori der er nedlagt påstand om, at skyldneren tilpligtes at opfylde sin betalingsforpligtelse vedrørende et ubetalt beløb i henhold til en aftale om levering af tjenesteydelser og at betale erstatning for manglende opfyldelse af denne forpligtelse, når a) skyldneren er erklæret insolvent i forbindelse med en retssag, der er indledt ved en ret i en anden medlemsstat, og b) insolvenserklæringen omfatter hele skyldnerens ejendom?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29.5.2000 om konkurs (EFT 2000, L 160, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulío tis Epikrateias (Grækenland) den 16. maj 2017 — Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE) mod GNA »O Evangelismos — Ofthalmiatreio Athinon — Polykliniki«, Geniko Nosokomeio Athinon »Georgios Gennimatas« og Geniko Oγκολογικό Nosokomeio Kifisias — (GONK) »Oi Agioi Anargyroi«

(Sag C-260/17)

(2017/C 239/39)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulío tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Anodiki Ypiresies Diacheirisis Perivallontos, Oikonomias, Dioikisis EPE (Anodiki Services EPE)

Sagsøgte: GNA »O Evaggelismos — Ofthalmiatreio Athinon — Polykliniki«, Geniko Nosokomeio Athinon »Georgios Gennimatas« og Geniko Ochkologiko Nosokomeio Kifisias — (GONK) »Oi Agioi Anargyroi«

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det i henhold til artikel 10, litra g), i direktiv 2014/24⁽¹⁾ for at kvalificere en kontrakt som »ansættelseskontrakt« tilstrækkeligt, at den udgør en kontrakt om lønnet beskæftigelse, eller skal denne kontrakt frembyde særlige kendetegn (for så vidt angår eksempelvis arbejdets art, betingelser for indgåelse, ansøgernes kvalifikationer og elementerne i udvælgelsesproceduren), således at udvælgelsen af enhver arbejdstager beror på en vurdering af den enkelte ansøger og arbejdsgiverens subjektive bedømmelse af arbejdstagerens personlighed? Kan tidsbegrænsede ansættelseskontrakter indgået på grundlag af objektive kriterier såsom ansøgerens arbejdsløshedsperiode, den opnåede erhvervs erfaring eller antallet af mindreårige børn, efter formel prøvelse af dokumentationen og efter en forudbestemt procedure om tildeling af point på baggrund af disse kriterier — såsom kontrakterne i artikel 63 i lov nr. 4430/2016 — antages at være »ansættelseskontrakter« som omhandlet i artikel 10, litra g), i direktiv 2014/24?
- 2) Kan offentlige myndigheder i medfør af bestemmelserne i direktiv 2014/24 (artikel 1, stk. 4, artikel 18, stk. 1 og 2, artikel 19, stk. 1, artikel 32 og artikel 57, sammenholdt med 5. betragtning i præamblen), traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (artikel 49 og 56) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 16 og 52) samt ligebehandlingsprincippet, gennemsigtighedsprincippet og proportionalitetsprincippet gøre brug af andre midler, herunder ansættelseskontrakter, end offentlige kontrakter for at opfylde deres almennyttige opgaver, og i givet fald på hvilke betingelser, såfremt denne form for brug ikke medfører en permanent organisation af den offentlige tjenesteydelse, men — i lighed med det ved artikel 63 i lov nr. 4430/2016 indførte tilfælde — sker med hensyn til en begrænset tidsperiode, for at imødekomme ekstraordinære omstændigheder samt af grunde med tilknytning til effektiv konkurrence eller lovligheden af den af virksomheder på markedet for offentlige kontrakter udviste adfærd? Kan disse grunde og omstændigheder, såsom umuligheden for uden vanskeligheder at gennemføre offentlige kontrakter eller opnåelsen af en større økonomisk fordel end (hvad der ville være muligt med) en offentlig kontrakt, antages at være tvingende almene hensyn, der begrunder vedtagelsen af en foranstaltning, der bevirker en — med hensyn til omfang og varighed — alvorlig indskrænkning af forretningsaktiviteter på området for offentlige kontrakter?
- 3) Er en beslutning truffet af en offentlig myndighed, såsom de i hovedsagen anfægtede beslutninger, angående en kontrakt, der angiveligt falder uden for anvendelsesområdet for direktiv 2014/24 (eksempelvis fordi den kvalificeres som »ansættelseskontrakt«), udelukket fra domstolsprøvelse i medfør af direktiv 89/665, som defineret i den nu gældende affattelse af direktivets artikel 1, såfremt klagen er blevet indgivet af en økonomisk aktør med legitim interesse i at få tildelt en offentlig kontrakt med samme genstand, og denne aktør har gjort gældende, at myndigheden ulovligt undlod at anvende direktiv 2014/24, idet myndigheden var overbevist om, at man kunne bortse fra direktivet?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF EØS-relevant tekst (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce og Emre Yüce mod TUIfly GmbH

(Sag C-274/17)

(2017/C 239/40)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Margarethe Yüce, Ali Yüce, Emin Yüce og Emre Yüce

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangplan?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Friedemann Schoen og Brigitta Schoen mod TUIfly GmbH

(Sag C-275/17)

(2017/C 239/41)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Friedemann Schoen og Brigitta Schoen

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangplan?

- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Michael Sieberg mod TUIfly GmbH

(Sag C-276/17)

(2017/C 239/42)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Michael Sieberg

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangssplan?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Heinz-Gerhard Albrecht mod TUIfly GmbH

(Sag C-277/17)

(2017/C 239/43)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Heinz-Gerhard Albrecht

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangsplán?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Susanne Meyer m.fl. mod TUIfly GmbH

(Sag C-278/17)

(2017/C 239/44)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Susanne Meyer, Sophie Meyer og Jan Meyer

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?

- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangsplán?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Thomas Kiehl mod TUIfly GmbH

(Sag C-279/17)

(2017/C 239/45)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Thomas Kiehl

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdomsmeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 (¹)? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangsplán?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Ralph Eßer mod TUIfly GmbH

(Sag C-280/17)

(2017/C 239/46)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ralph Eßer

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangssplan?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 — Erklæring fra Kommissionen (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Thomas Schmidt mod TUIfly GmbH

(Sag C-281/17)

(2017/C 239/47)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Thomas Schmidt

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangssplan?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 18. maj 2017 — Werner Ansorge mod TUIfly GmbH

(Sag C-282/17)

(2017/C 239/48)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Werner Ansorge

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?

- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangsplán?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EØS-relevant tekst) — Erklæring fra Kommissionen (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 22. maj 2017 — Angelina Fell, Florian Fell og Vincent Fell mod TUIfly GmbH

(Sag C-290/17)

(2017/C 239/49)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Angelina Fell, Florian Fell og Vincent Fell

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdomsmeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangsplán?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EØS-relevant tekst) — Erklæring fra Kommissionen (EUT L 46s, 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 22. maj 2017 — Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe og Justin Joel Grompe mod TUIfly GmbH

(Sag C-291/17)

(2017/C 239/50)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Helga Jordan-Grompe, Sven Grompe, Yves-Felix Grompe og Justin Joel Grompe

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdommeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse (»vild strejke«) en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 3) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal den usædvanlige omstændighed have foreligget for selve den aflyste flyvning, eller er det transporterende luftfartsselskab berettiget til ud fra driftsøkonomiske overvejelser at opstille en ny afgangplan?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det afgørende, om den usædvanlige omstændighed kunne undgås eller om følgerne af den usædvanlige omstændigheds indtræden kunne undgås?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Sag anlagt den 23. maj 2017 — Europa-Kommissionen mod Rumænien

(Sag C-301/17)

(2017/C 239/51)

Processprog: rumænsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Nicolae og E. Sanfrutos Cano, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Rumænien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås i henhold til artikel 258 TEUF, at Rumænien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, litra b), sammenholdt med artikel 13 i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, idet Rumænien med hensyn til 68 deponeringsanlæg ikke har efterkommet forpligtelsen til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med artikel 8, nedlukkes snarest muligt i overensstemmelse med artikel 7, litra g), og artikel 13.

— Rumænien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Kommissionens søgsmål mod Rumænien vedrører denne medlemsstats tilsidesættelse af de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 14, litra b), sammenholdt med artikel 13 i direktiv 1999/31/EF for så vidt angår 68 deponeringsanlæg, der ikke i overensstemmelse med artikel 8 har fået godkendelse til at fortsætte driften, og som burde være blevet nedlukket som følge heraf i overensstemmelse med direktivets artikel 7, litra g), og artikel 13.

Kommissionen har gjort gældende, at artikel 14 i direktiv 1999/31/EF fastlægger en overgangsordning, der udgør en undtagelse for så vidt angår deponeringsanlæg, som allerede var godkendt eller i drift på tidspunktet for direktivets gennemførelse, med henblik på at disse bringes i overensstemmelse med de nye miljøkrav i direktivets artikel 8 senest den 16. juli 2009. I henhold til artikel 14, litra b), træffer de kompetente myndigheder efter at have fået overgangsplanen forelagt på grundlag af overgangsplanen og bestemmelserne i dette direktiv endelig afgørelse om, hvorvidt driften kan fortsætte. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at deponeringsanlæg, som ikke har fået tilladelse til fortsat drift i overensstemmelse med artikel 8, nedlukkes snarest muligt i overensstemmelse med artikel 7, litra g), og artikel 13.

I henhold til artikel 13 kan deponeringsanlæg eller en del deraf kun betragtes som endeligt nedlukket, når den kompetente myndighed har udført en afsluttende inspektion på stedet og har vurderet alle operatørens beretninger og meddelt operatøren sin godkendelse af nedlukningen.

Med hensyn til de 68 deponeringsanlæg, der er omfattet af påstanden, er det Kommissionens opfattelse, at Rumænien ikke har fremlagt oplysninger, der gør det muligt for Kommissionen at undersøge, hvorvidt proceduren for nedlukning — ud over standsningen af aktiviteterne — rent faktisk blev afsluttet i overensstemmelse med kravene i direktiv 1999/31/EF. I denne henseende har Kommissionen gjort gældende, at Rumænien ikke kan påberåbe sig en rent indenlandsk situation som begrundelse for, at den har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet, såsom den omstændighed, at operatørerne er blevet insolvente, retslige tvister med hensyn til ejendomsrettigheder, gennemførelsen af administrative procedurer eller de lokale myndigheders ansvar.

Fristen for gennemførelse af direktivet i national lovning udløb den 16. juli 2009.

Appel iværksat den 26. maj 2017 af George Haswani til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 22. marts 2017 i sag T-231/15, Haswani mod Rådet

(Sag C-313/17 P)

(2017/C 239/52)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: George Haswani (ved avocat G. Karouni)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Præmis 39-47 i Rettens dom af 22. marts 2017 (sag T-231/15), hvori det fastslås, at anmodningen om annullation af Rådets afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien ⁽¹⁾, og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/840 af 27. maj 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien ⁽²⁾ ikke skulle antages til realitetsbehandling, samt domskonklusion 1, 3, 4 og 5 ophæves.

— Følgelig skal det fastslås, at George Haswanis navn skal slettes fra bilagene til de ovennævnte retsakter.

— Ved gennemførelse af sagen skal afgørelse 2015/1836 ⁽³⁾ og gennemførelsesforordning 2015/1828 ⁽⁴⁾ annulleres.

- Ved gennemførelse af sagen skal Rådet tilpligtes at betale 700 000 EUR i erstatning for den skade, der er lidt.
- Den appellerede dom ophæves for så vidt angår domskonklusion 4 og 5 samt præmis 91-93, for så vidt som det heri pålægges George Haswani ud over sine egne omkostninger at afholde to tredjedele af de af Rådet afholdte udgifter.
- Rådet tilpligtes at betale alle udgifter i overensstemmelse med artikel 184, fjerde afsnit, i Domstolens procesreglement.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende vedrørende en retlig fejl, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 39-47, har fastslået, at påstandene vedrørende annullation af afgørelse 2016/850 og gennemførelsesforordning 2016/840, som George Haswani har fremsat i sit andet processkrift om tilpasning, ikke skulle antages til realitetsbehandling, henset til kravene i procesreglementets artikel 86, stk. 4.

Andet anbringende vedrørende en retlig fejl, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 39-47 — nærmere bestemt præmis 47 — har fastslået, at i tilfælde af manglende overholdelse af de i procesreglementets artikel 86, stk. 4, nævnte forskrifter, kan Retten afvise påstandene i processkriftet om tilpasning, uden at undersøge, om sagsøgeren havde fået en anmodning om berigtigelse fra justitssekretæren eller ej.

Tredje anbringende vedrørende en retlig fejl i den appellerede doms præmis 39-47 og nærmere bestemt i præmis 46, for så vidt som Retten har fastslået, at George Haswani i sit processkrift om tilpasning ud over de tilpassede påstande skulle fremkomme med en ny fremstilling af de tilpassede anbringender.

Fjerde anbringende vedrørende den omstændighed, at Domstolen som led i sin henvisningsbeføjelse alene kan fastslå, at afgørelsen og gennemførelsesforordningen fra 2015 (2015/1836 og 2015/1828), hvorved alle pengemidler og økonomiske ressourcer, der tilhørte fremtrædende erhvervsfolk, som driver virksomhed i Syrien, blev indefrosset, er ugyldige.

⁽¹⁾ EUT 2016, L 141, s. 125.

⁽²⁾ EUT 2016, L 141, s. 30.

⁽³⁾ EUT 2015, L 266, s. 75.

⁽⁴⁾ EUT 2015, L 266, s. 1.

RETTE

Rettens dom af 1. juni 2017 — Changmao Biochemical Engineering mod XX

(Sag T-442/12) ⁽¹⁾

(Dumping — import af vinsyre med oprindelse i Kina — ændring af den endelige antidumpingtold — delvis interimundersøgelse — status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår — udgifter til de vigtigste inputs, som i alt væsentligt afspejler markedsværdierne — ændring af omstændighederne — begrundelsespligt — frist for vedtagelse af en afgørelse om status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår — ret til forsvar — artikel 20, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009)

(2017/C 239/53)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd, Changzhou (Kina) (ved advokaterne E. Vermulst, S. van Cutsem, F. Graafsma og J. Cornelis)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, først bistået af advokat G. Berrisch og barrister N. Chesaites, derefter ved G. Berrisch og solicitor B. Byrne, og endelig ved advokat N. Tuominen)

Intervenant(er) til støtte for sagsøgte: Europa-Kommissionen (først ved M. França og A. Stobiecka-Kuik, derefter ved M. França og J.-F. Brakeland, som befuldmægtigede), Distillerie Bonollo SpA, Formigine (Italien), Industria Chimica Valenzana SpA, Borgoricco (Italien), Distillerie Mazzari SpA, Sant'Agata sul Santerno (Italien), Caviro Distillerie Srl, Faenza (Italien) og Comercial Química Sarasa, SL, Madrid (Spanien) (ved solicitor R. MacLean)

Sagens genstand

Angående et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 626/2012 af 26. juni 2012 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 349/2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2012, L 182, s. 1), for så vidt som den vedrører sagsøgeren

Konklusion

- 1) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 626/2012 af 26. juni 2012 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 349/2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina annulleres, for så vidt som den vedrører Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd.
- 2) Rådet for Den Europæiske Union betaler halvdelen af Changmao Biochemical Engineerings omkostninger og bærer sine egne omkostninger.
- 3) Changmao Biochemical Engineering bærer halvdelen af sine egne omkostninger.
- 4) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.
- 5) Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl og Comercial Química Sarasa, SL bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 366 af 24.11.2012.

Rettens dom af 8. juni 2017 — Groupe Léa Nature mod EUIPO — Debonair Trading Internacional (SO'BiO étic)(Sag T-341/13 RENV) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket SO'BiO étic — det ældre EU-ordmærke og det ældre nationale ordmærke SO...? — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — skade på renomméet — artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009)

(2017/C 239/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Groupe Léa Nature SA (Périgny, Frankrig) (ved advokat S. Arnaud)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved D. Gája, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Debonair Trading Internacional Lda, (Funchal, Portugal) (ved barrister T. Alkin)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 26. marts 2013 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 203/2011-1) vedrørende en indsigelsessag mellem Debonair Trading Internacional og Groupe Léa Nature.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Groupe Léa Nature SA bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO og intervenienten afholdte omkostninger i sagen for Retten og for Domstolen.

⁽¹⁾ EUT C 260 af 7.9.2013.

Rettens dom af 7. juni 2017 — Guardian Europe mod Den Europæiske Union(Sag T-673/15) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold — repræsentation af Den Europæiske Union — forældelse — ophævelse af retsvirkningerne af en beslutning, der er blevet endelig — præcisering af stævningen — antagelse til realitetsbehandling — artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder — rimelig sagsbehandlingstid — ligebehandling — materiel skade — lidt tab — tab af indtægter — ikke-økonomisk tab — årsagsforbindelse)

(2017/C 239/55)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Guardian Europe Sàrl (Bertrange, Luxembourg) (ved advokat F. Louis og solicitor C. O'Daly)

Sagsøgte: Den Europæiske Union, repræsenteret af Europa-Kommissionen (ved N. Khan, A. Dawes og P. van Nuffel, som befuldmægtigede) og Den Europæiske Unions Domstol (ved J. Inghelram og K. Sawyer, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om erstatning for det tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt, dels som følge af varigheden af behandlingen af den sag, der lå til grund for dom af 27. september 2012, Guardian Industries og Guardian Europe mod Kommissionen (T-82/08, EU:T:2012:494), dels en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i Kommissionens beslutning K(2007) 5791 endelig af 28. november 2007 om en procedure efter [artikel 101 TEUF] og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/39.165 — Planglas) og i dom af 27. september 2012, Guardian Industries og Guardian Europe mod Kommissionen (T-82/08, EU:T:2012:494).

Konklusion

- 1) Den Europæiske Union, repræsenteret af Den Europæiske Unions Domstol, betaler Guardian Europe Sàrl en erstatning på 654 523,43 EUR for det økonomiske tab, som dette selskab har lidt som følge af en tilsidesættelse af en rimelig sagsbehandlingstid i den sag, der lå til grund for dom af 27. september 2012, Guardian Industries og Guardian Europe mod Kommissionen (T-82/08, EU:T:2012:494). Denne erstatning forhøjes med udligningsrenter fra den 27. juli 2010 indtil afsigelsen af nærværende dom til den af Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) konstaterede årlige inflation, for den pågældende periode, i den medlemsstat, hvor dette selskab har hjemsted.
- 2) Den af punkt 1 omhandlede erstatning forhøjes med morarenter fra afsigelsen af nærværende dom, indtil det fulde beløb er blevet betalt, på grundlag af den af Den Europæiske Centralbank (ECB) fastsatte sats for dens vigtigste genfinansieringstransaktioner, forhøjet med to procentpoint.
- 3) I øvrigt frifindes Unionen.
- 4) Sagsøgeren betaler omkostningerne afholdt af Unionen, repræsenteret af Europa-Kommissionen.
- 5) Guardian Europe på den ene side og Unionen på den anden side, repræsenteret af Den Europæiske Unions Domstol, bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 59 af 15.2.2016.

Rettens dom af 7. juni 2017 — Blaž Jamnik og Blaž mod Parlamentet

(Sag T-726/15) ⁽¹⁾

(Offentlige tjenesteydelseskontrakter — ejendomskontrakt — udbudsprocedure — udbud med forhandling uden offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse — lokaler til Europahuset i Ljubljana — afvisning af forslag efter undersøgelse af det lokale marked — tildeling af kontrakten til en anden tilbudsgiver — manglende undersøgelse af dokumenter vedlagt forslaget — retlig fejl — åbenbart urigtigt skøn)

(2017/C 239/56)

Processprog: slovensk

Parter

Sagsøgere: Jožica Blaž Jamnik og Brina Blaž (Ljubljana, Slovenien) (ved advokat D. Mihevc)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved V. Naglič, P. López Carceller og B. Simon, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med principal påstand om annulation af Parlamentets beslutning af 12. oktober 2015 om efter undersøgelse af det lokale marked at afvise sagsøgernes forslag afgivet som led i ejendomskontrakt INLO. AO-2013-051-LUX-UGIMBI-06 vedrørende det fremtidige Europahus i Ljubljana og af beslutningen om at tildele kontrakten til en anden tilbudsgiver og subsidiært en påstand i henhold til artikel 268 TEUF om erstatning for det tab, som sagsøgerne angiveligt har lidt.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Jožica Blaž Jamnik og Brina Blaž betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 98 af 14.3.2016.

Rettens dom af 8. juni 2017 — AWG mod EUIPO — Takko (Southern Territory 23°48'25"S)(Sag T-6/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ugyldighedssag — EU-ordmærket Southern Territory 23°48'25"S — det ældre EU-ordmærke SOUTHERN — relativ registreringshindring — artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 53, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009)

(2017/C 239/57)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: AWG Allgemeine Warenvertriebs GmbH (Köngen, Tyskland) (ved advokat T. Sambuc)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved A. Schiffko, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Takko Holding GmbH (Telgte, Tyskland)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 10. november 2015 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 735/2015-4) vedrørende en ugyldighedssag mellem Takko Holding og AWG.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) AWG Allgemeine Warenvertriebs GmbH bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 98 af 14.3.2016.

Rettens dom af 8. juni 2017 — Kaane American International Tobacco mod EUIPO — Global Tobacco (GOLD MOUNT)(Sag T-294/16) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — fortabelsessag — EU-figurmærket GOLD MOUNT — manglende reel brug af varemærket — manglende rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted — artikel 51, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 207/2009)

(2017/C 239/58)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Kaane American International Tobacco Company FZE, tidligere Kaane American International Tobacco Co. Ltd. (Jebel Ali, De Forenede Arabiske Emirater) (ved advokaterne G. Hinarejos Mulliez og I. Valdelomar)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved H. O'Neill, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Global Tobacco FZCO (Dubai, De Forenede Arabiske Emirater) (ved solicitor G. Hussey og barrister B. Brandreth)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 8. april 2016 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1857/2015-4) vedrørende en fortabelsessag mellem Global Tobacco og Kaane American International Tobacco.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Kaane American International Tobacco Company FZE betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 1.8.2016.

Sag anlagt den 15. april 2017 — Mémora Servicios Funerarios mod EUIPO — Chatenoud (MEMORAME)

(Sag T-221/17)

(2017/C 239/59)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: Mémora Servicios Funerarios SLU (Zaragoza, Spanien) (ved advokaterne C. Marí Aguilar og J. Gallego Jiménez)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Georges Chatenoud (Thiviers, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Georges Chatenoud

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »MEMORAME« — registreringsansøgning nr.12 929 071

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 10. februar 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1308/2016-4)

Påstande

- Der afsiges dom om annulation af afgørelse truffet den 10. februar 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1308/2016-4), for så vidt som den delvist imødekommer EU-varemærkeansøgning nr. 12929071 »MEMORAME« og følgelig meddeles fuldstændigt afslag på registrering af EU-varemærke nr. 12929071 »MEMORAME«.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til forordningens artikel 87, stk. 2 og 3.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009.
- Sagsøgeren understreger, at appelkammeret ved EUIPO ikke på passende måde har taget i betragtning, at det anfægtede varemærke »MEMORAME« er særligt velkendt på Den Europæiske Unions område.

Sag anlagt den 30. april 2017 — Metrans mod Kommissionen og INEA

(Sag T-262/17)

(2017/C 239/60)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Metrans a.s. (Prag, Den Tjekkiske Republik) (ved advokat A. Schwarz)

Sagsøgte: Europa-Kommissionen og Forvaltningsorganet for Innovation og Netværk (INEA)

Sagsøgerens påstande

- Annullation med øjeblikkelig virkning af det punkt, der er opført under koden 2015-CZ-TM-0330-M med overskriften Multimodal Container Terminal Paskov, fase III, og af det punkt, der er opført under koden 2015-CZ-TM-0406-W med overskriften Intermodal Terminal Melnik, fase 2 og 3, i bilaget til Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 5. august 2016 om opstilling af en liste med de forslag, der blev udvalgt til at modtage finansiel bistand fra EU i forbindelse med Connecting Europe-faciliteten (CEF) — transportsektoren efter indkaldelser af forslag iværksat den 5. november 2015 baseret på det flerårige arbejdsprogram.
- Tilskudsaftalen ifølge Connecting Europe-faciliteten (CEF) — transportsektor nr. INEA/CEF/TRAN/M2015/1133813, indgået mellem Forvaltningsorganet for Innovation og Netværk (INEA) og Advanced World Transport a.s. (AWT) (vedrørende handling 2015-CZ-TM-0330-M med overskriften Multimodal Container Terminal Paskov), annulleres eller erklæres ugyldig, eller INEA tilpligtes at bringe den omtalte tilskudsaftale angående Paskov til ophør.
- Tilskudsaftalen ifølge Connecting Europe-faciliteten (CEF) — transportsektor nr. INEA/CEF/TRAN/M2015/1138714, indgået mellem Forvaltningsorganet for Innovation og Netværk (INEA) og České přístavy, a.s. (Czech Ports) (vedrørende handling 2015-CZ-TM-0406-W med overskriften Intermodal Terminal Melnik, fase 2 og 3), annulleres eller erklæres ugyldig, eller INEA tilpligtes at bringe den omtalte tilskudsaftale angående Melnik til ophør.
- INEA og Kommissionen tilpligtes solidarisk at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med retssagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at den anfægtede foranstaltning er i strid med grundlæggende principper i EU-traktaterne om beskyttelse af det frie marked og konkurrence på det indre marked.
 - Sagsøgeren har bl.a. anført, at oprettelse af det indre marked eller sikring af dets funktion er grundlæggende principper og forpligtelser, som Unionen er baseret på (artikel 26 TEUF). Enhver foranstaltning vedtaget af Unionen skal altid være i overensstemmelse med dette grundprincip, og enhver foranstaltning, der strider imod det, skal altid vedtages forholdsmæssigt og subsidiært.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at den anfægtede foranstaltning er i strid med artikel 93 TEUF og flere artikler i TEUF (artikel 3, 26, 93, 107, 119, artikel 170, stk. 2, og artikel 171, stk. 1, samt protokol 8 og dennes artikel 1 og protokol 27).
 - Sagsøgeren har bl.a. anført, at den anfægtede foranstaltning udgør støtte, som ikke opfylder behovet for samordning af transport.
3. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at den anfægtede foranstaltning er i strid med forordning (EU) nr. 1316/2013 og forordning (EU) nr. 1315/2013 samt tilknyttet lovgivning.
 - Sagsøgeren har bl.a. anført, at tildelingen af tilskud ikke har overholdt alle nødvendige betingelser (selv om den måtte være forenelig med anden EU-lovgivning), og at tilskuddene følgelig ikke burde være blevet tildelt.

Sag anlagt den 3. maj 2017 — SD mod EIGE

(Sag T-263/17)

(2017/C 239/61)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: SD (ved advokaterne L. Levi og A. Blot)

Sagsøgt: Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder (EIGE)

Sagsøgerens påstande

- Annulation af EIGE's stiltiende afgørelse af 26. august 2016 om afslag på sagsøgerens ansøgning af 26. april 2016 om en anden forlængelse af hans ansættelseskontrakt.
- Om fornødent også annulation af EIGE's afgørelse af 20. januar 2017, meddelt sagsøgeren den 23. januar 2017, om afslag på sagsøgerens klageindgivelse den 3. oktober 2017 over EIGE's stiltiende afgørelse.
- Sagsøgeren ydes erstatning for det lidte økonomiske og ikke-økonomiske tab.
- EIGE tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og følgelig af princippet om god forvaltning.
 - Sagsøgte har ikke givet sagsøgeren en begrundet afgørelse for så vidt angår indholdet af klagen og den efterfølgende klage. Denne fuldstændige manglende begrundelse tilsidesætter begrundelsespligten og princippet om god forvaltning.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 8 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union og EIGE's afgørelse nr. 82 af 28. juli 2014 om proceduren for forlængelse/ikke-forlængelse af kontrakter, der finder anvendelse på midlertidigt ansatte og kontraktansatte (»Afgørelse 82«).
 - Sagsøgte har ikke udøvet sit skøn i henhold til de førnævnte bestemmelser korrekt og foretog ikke en fuldstændig eller detaljeret undersøgelse af alle de relevante faktiske omstændigheder i sagen.
3. Tredje anbringende om processuelle fejl, herunder tilsidesættelse af de interne processuelle regler i Afgørelse 82, af retten til forsvar, af retten til at blive hørt, af princippet om god forvaltning og af omsorgspligten.
 - Sagsøgte fulgte ikke proceduren i Afgørelse 82 og hørte heller ikke sagsøgerens synspunkter effektivt på nogen anden måde. Sagsøgte indhentede således ikke, før sagsøgte traf afgørelsen af 26. august 2016, relevante oplysninger fra sagsøgeren for så vidt angår hans interesser og tillod ikke sagsøgeren at forberede sit forsvar ordentligt.

Sag anlagt den 10. maj 2017 — Michael Curto mod Parlamentet

(Sag T-275/17)

(2017/C 239/62)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Michela Curto (Genova, Italien) (ved advokaterne L. Levi og C. Bernard-Glanz)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse af 30. juni 2016 om afslag på sagsøgerens ansøgning om bistand, og om nødvendigt, afgørelsen om afslag på klagen, annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren 10 000 EUR, eller et andet beløb, som Retten finder passende, i erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade med tillæg af lovbestemte renter indtil fuld betaling har fundet sted.

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn.

— Sagsøgeren har gjort gældende, at Europa-Parlamentet begik en fejl, idet det fastholdt, at den påtalte adfærd ikke var utilstedelig, og idet det fandt, at adfærden ikke bevirkede, at sagsøgerens personlighed, værdighed eller fysiske eller psykiske integritet blev undermineret.

2. Andet anbringende vedrører tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24 og bistandspligten.

— Sagsøgeren har bl.a. anført, at sagsøgte undlod at behandle anmodningen om bistand grundigt og hurtigt, som fastsat i gældende retspraksis.

Sag anlagt den 15. maj 2017 — Keolis CIF m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-289/17)

(2017/C 239/63)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Keolis CIF (Le Mesnil-Amelot, Frankrig), Keolis Val d'Oise (Bernes-sur-Oise, Frankrig), Keolis Seine Sénart (Draveil, Frankrig), Keolis Seine Val de Marne (Athis-Mons, Frankrig), Keolis Seine Esonne (Ormoy, Frankrig), Keolis Vélizy (Versailles, Frankrig), Keolis Yvelines (Versailles) og Keolis Versailles (Versailles) (ved advokaterne D. Epaud og R. Sermier)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Principalt, Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 vedrørende støtteordning SA.26763 2014/C (ex 2012/NN), som Frankrig har gennemført til fordel for busselskaber, der driver virksomhed i regionen Ile-de-France, annulleres delvis, for så vidt det i afgørelsens artikel 1 fastslås, at støtteordningen er blevet gennemført »ulovligt«, selv om der er tale om eksisterende støtte.

— Subsidiært, Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 vedrørende støtteordning SA.26763 2014/C (ex 2012/NN), som Frankrig har gennemført til fordel for busselskaber, der driver virksomhed i regionen Ile-de-France, annulleres delvis, for så vidt det i afgørelsens artikel 1 fastslås, at støtteordningen er blevet gennemført ulovligt i perioden før den 25. november 1998.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende, der påberåbes principalt, om den omstændighed, at den omhandlede regionale støtteordning ikke blev gennemført ulovligt, eftersom den ikke var undergivet forpligtelsen til forudgående anmeldelse. Den regionale støtteordning er således en eksisterende støtteordning som omhandlet i artikel 108, stk. 1, TEUF og bestemmelserne i artikel 1, litra b), og kapitel VI i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9) (herefter »forordning nr. 2015/1589«). Ifølge de bestemmelser, der finder anvendelse på eksisterende støtteordninger, er gennemførelsen heraf ikke ulovlig, idet Kommissionen i givet fald alene kan fastsætte passende foranstaltninger med henblik på at videreudvikle eller bringe nævnte ordninger til ophør i fremtiden.

2. Andet anbringende, der påberåbes subsidært, om den omstændighed, at selv om det lægges til grund, at den omhandlede støtteordning ikke udgør en eksisterende støtteordning, kunne Kommissionen ikke lade sin undersøgelse gå længere tilbage end til det tidspunkt, der ligger ti år før den 25. november 2008, som var det tidspunkt, hvor Kommissionen anmodede de franske myndigheder om oplysninger. Artikel 17 i forordning nr. 2015/1589 fastsætter således, at den tiårige forældelsesfrist kun afbrydes af en foranstaltning, der træffes af Kommissionen eller af en medlemsstat efter opfordring fra Kommissionen. Det er således sagsøgernes opfattelse, at Kommissionen dermed alene kunne lade sin undersøgelse gå tilbage til den 25. november 1998.

Sag anlagt den 15. maj 2017 — Buck-Chemie mod EUIPO — Henkel (Gengivelse af skyllesystem til WC)

(Sag T-296/17)

(2017/C 239/64)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Buck-Chemie GmbH (Herrenberg, Tyskland) (ved advokaterne C. Schultze, J. Ossing, R.-D. Härer, C. Weber, H. Ranzinger, C. Brockmann og C. Gehweiler)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede design: Henkel AG & Co. KGaA

Det omtvistede design: EF-design eller model nr. 1663618-0003

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 8. marts 2017 af Tredje Appelkammer ved EUIPO (sag R 2113/2015-3)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og sagens øvrige parter tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten og for appelkammeret.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 62 og artikel 63 i forordning nr. 6/2002
- Tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra a) og b), i forordning nr. 6/2002
- Tilsidesættelse af artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002
- Tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 6/2002
- Tilsidesættelse af artikel 5 og 6 i forordning nr. 6/2002.

Sag anlagt den 29. maj 2017 — Martinair Holland mod Kommissionen

(Sag T-323/17)

(2017/C 239/65)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Nederlandene) (ved advokat M. Smeets)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Principalt annulleres Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) i det hele som følge af en tilsidesættelse af forbuddet mod vilkårlighed og af ligebehandlingsprincippet, jf. det første anbringende, og manglende kompetence hvad angår lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende.
- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 2, litra d), og stk. 3, litra d), for så vidt som det heraf fremgår, at sagsøgeren begik en overtrædelse vedrørende lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende.
- Den anfægtede afgørelses artikel 1 og artikel 1, stk. 1, litra d), stk. 2, litra d), stk. 3, litra d), og stk. 4, litra d), annulleres, for så vidt som det heraf fremgår, at den samlede og vedvarende overtrædelse omfattede manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer, jf. det tredje anbringende.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af forbuddet mod vilkårlighed og af ligebehandlingsprincippet

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter forbuddet mod vilkårlighed, idet virksomheder, som i henhold til afgørelsens begrundelse har taget del i den samme adfærd som adressaterne for afgørelsen, ikke er omfattet af dens konklusion.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter ligebehandlingsprincippet, idet den sanktionerer sagsøgeren for en overtrædelse, pålægger sagsøgeren en bøde og indebærer en risiko for, at sagsøgeren ifalder et civilretligt ansvar, mens virksomheder, som i henhold til afgørelsens begrundelse har taget del i den samme adfærd som adressaterne for afgørelsen, ikke er omfattet af dens konklusion.

2. Andet anbringende om manglende kompetence hvad angår lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området.

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse fejlagtigt er baseret på den omstændighed, at den samlede og vedvarende overtrædelse med hensyn til lufttransport fra lufthavne uden for EØS til lufthavne inden for EØS-området fandt sted i EØS-området.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse fejlagtigt er baseret på den omstændighed, at den samlede og vedvarende overtrædelse med hensyn til lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området havde en væsentlig, umiddelbar og forudseelig virkning på konkurrencen inden for EØS-området.

3. Tredje anbringende om en manglende begrundelse og et åbenbart urigtigt skøn, idet det blev fastslået, at den manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer er en separat del af overtrædelsen.

- Sagsøgeren har gjort gældende, at de to antagelser som den anfægtede afgørelse er baseret på med hensyn til at kvalificere manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer som en separat del af overtrædelsen, er modstridende henset til den økonomiske og lovgivningsmæssige sammenhæng for den pågældende branche.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer ikke kan skelnes fra praksis vedrørende brændstoftillægget og sikkerhedstillægget, og at det ikke er en separat del af overtrædelsen.

Sag anlagt den 29. maj 2017 — SAS Cargo Group m.fl. mod Kommissionen**(Sag T-324/17)**

(2017/C 239/66)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: SAS Cargo Group A/S (Kastrup, Danmark), Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden (Stockholm, Sverige), SAS AB (Stockholm) (ved advokaterne B. Creve, M. Kofmann og G. Forwood samt barrister J. Killick)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist.
- Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgerne er blevet pålagt.
- Der træffes de nødvendige foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse eller bevisoptagelse eller andre foranstaltninger, som Retten måtte finde hensigtsmæssige.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgernes ret til forsvar og princippet om processuel ligestilling, idet den afviste at give sagsøgerne indsigt i relevante beviser, såvel belastende som diskulperende, herunder beviser som Kommissionen modtog efter, at den havde fremsendt sin klagepunktsmeddelelse.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen savnede kompetence med hensyn til anvendelsen af artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 på indkommende luftfragttjenester til EØS-området, og ruter mellem Schweiz og de tre lande uden for EU og EØS.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionens bevisvurdering og konklusion om, at beviserne godtgør, at sagsøgerne deltog i eller havde eller kendskab til den i den anfægtede afgørelse omhandlede globale samlede og vedvarende overtrædelse, er behæftet med en fejl.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 266 TEUF, artikel 17 i EU's charter om grundlæggende rettigheder og artikel 296, stk. 2, TEUF, idet den anfægtede afgørelse er selvmodsigende, herunder særlig med hensyn til tilregnelsen af ansvaret for den hævdede overtrædelse.
5. Femte anbringende om, at Kommissionen begik en fejl, da den pålagde sagsøgerne en bøde, idet sagsøgerne ikke kan drages til ansvar for den hævdede overtrædelse, og om at Kommissionen under alle omstændigheder begik en fejl ved beregningen af bøden hvad angår værdien af afsætningen, grovheden med hensyn til SAS Cargo's særlige situation, varigheden, bødeforhøjelsen for gentagen overtrædelse og de forskellige formildende omstændigheder. Bøden bør således annulleres eller subsidiært nedsættes betydeligt.

Sag anlagt den 29. maj 2017 — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij mod Kommissionen**(Sag T-325/17)**

(2017/C 239/67)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij (Amstelveen, Nederlandene) (ved advokat M. Smeets)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Principalt annulleres Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) i det hele som følge af en tilsidesættelse af forbuddet mod vilkårlighed og ligebehandlingsprincippet, jf. det første anbringende, manglende kompetence hvad angår lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende, en tilsidesættelse af artikel 49 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart og bøderetningslinjerne ⁽¹⁾, jf. det fjerde anbringende.
- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 2, litra d), og artikel 1, stk. 3, litra d), for så vidt som det heraf fremgår, at sagsøgeren begik en overtrædelse vedrørende lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området, jf. det andet anbringende.
- Den anfægtede afgørelses artikel 1 og artikel 1, stk. 1, litra d), artikel 1, stk. 2, litra d), stk. 3, litra d), og artikel 1, stk. 4, litra d), annulleres, for så vidt som det heraf fremgår, at den samlede og vedvarende overtrædelse omfattede manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer, jf. det tredje anbringende.
- Mere subsidiært, såfremt den anfægtede afgørelse ikke annulleres i sin helhed i overensstemmelse med det første, andet og fjerde anbringende, nedsættes den bøde, som sagsøgeren er pålagt i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 3, litra c), og artikel 3, litra d), under udøvelsen af Rettens fulde prøvelsesret, jf. det første, andet, tredje og fjerde anbringende.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, såfremt den anfægtede afgørelse annulleres, eller bøden nedsættes.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af forbuddet mod vilkårlighed og af ligebehandlingsprincippet.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter forbuddet mod vilkårlighed, idet virksomheder, som i henhold til afgørelsens begrundelse har deltaget i den samme adfærd som afgørelsens adressater, ikke er omfattet af dens konklusion.
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter ligebehandlingsprincippet, idet den sanktionerer sagsøgeren for en overtrædelse, pålægger sagsøgeren en bøde og udsætter den for risikoen for at ifalde et civilretligt ansvar, mens virksomheder, som i henhold til afgørelsens begrundelse har deltaget i den samme adfærd som afgørelsens adressater, ikke er omfattet af dens konklusion.
2. Andet anbringende om manglende kompetence hvad angår lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse fejlagtigt er baseret på den omstændighed, at den samlede og vedvarende overtrædelse med hensyn til lufttransport fra lufthavne uden for EØS til lufthavne inden for EØS-området fandt sted i EØS-området.
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse fejlagtigt er baseret på den omstændighed, at den samlede og vedvarende overtrædelse med hensyn til lufttransport fra lufthavne uden for EØS-området til lufthavne inden for EØS-området havde en væsentlig, umiddelbar og forudseelig virkning på konkurrencen inden for EØS-området.

3. Tredje anbringende om en manglende begrundelse og et åbenbart urigtigt skøn, idet det blev fastslået, at den manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer er en separat del af overtrædelsen.
- Sagsøgeren har gjort gældende, at de to antagelser som den anfægtede afgørelse er baseret på med hensyn til at kvalificere manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer som en separat del af overtrædelsen, er modstridende henset til den økonomiske og lovgivningsmæssige sammenhæng for den pågældende branche.
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den manglende betaling af kommission af tillægsgebyrer ikke kan skelnes fra praksis vedrørende brændstoftillægget og sikkerhedstillægget, og at det ikke er en separat del af overtrædelsen.
4. Fjerde anbringende om, at bøden tilsidesætter legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet med hensyn til bøder i artikel 49 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, artikel 101 TEUF og bøderetningslinjerne, og at den er åbenbart urigtig.
- Sagsøgeren har gjort gældende, at værdien af KLM Cargo's afsætning, som overtrædelsen vedrører, er værdien af brændstoftillægget og sikkerhedstillægget og ikke KLM Cargo's samlede omsætning.
 - Værdien af KLM Cargo's afsætning, som bødens grundbeløb er baseret på, bør ikke omfatte KLM Cargo's salg uden for EØS-området.
 - Bødenedsættelsen på 15 % på grund af regeringsmyndighedernes indgriben er ikke i overensstemmelse med omfanget af regeringsmyndigheders indgriben i overtrædelsesperioden.

(¹) Retningslinjerne for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT C 210, s. 2).

Sag anlagt den 29. maj 2017 — Air Canada mod Kommissionen

(Sag T-326/17)

(2017/C 239/68)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Air Canada (Saint-Laurent, Quebec, Canada) (ved advokaterne T. Soames, G. Bakker og I.Z. Prodromou-Stamoudi samt barrister J. Joshua)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Bøden annulleres eller subsidiært nedsættes væsentligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar, retten til kontradiktion og væsentlige formforskrifter.

- Efter sagsøgerens opfattelse undlod Europa-Kommissionen i klagepunktmeddelelsen at underrette om teorien for hele sin argumentation, som denne blev udtrykt første gang i den anfægtede afgørelse, og sagsøgeren blev således afskåret fra at kunne forsvare sig selv mod anklagerne, hvilket er et tilstrækkeligt grundlag for at annullere den anfægtede afgørelse i sin helhed.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar, begrundelsesmangel og tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.
 - Efter sagsøgerens opfattelse tilsidesatte Europa-Kommissionen sagsøgerens ret til forsvar ved at undlade at i) give, eller kun i utilstrækkelig grad at give, en tilstrækkelig begrundelse til støtte for konklusionen om, at der forelå en samlet og vedvarende overtrædelse på alle ruterne, ii) definere den påståede overtrædelses eller de påståede overtrædelsers art og omfang med den grad af klarhed, som er påkrævet i henhold til lov, iii) rette den indbyrdes modstrid mellem en samlet og vedvarende overtrædelse og fire separate overtrædelser, som førte til annullation af Kommissionens afgørelse C (2010) 7694 final af 9. november 2010, hvilket er et tilstrækkeligt grundlag for at annullere den anfægtede afgørelse i sin helhed.
3. Tredje anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og en åbenbar retlig fejl med hensyn til, at ikke-EU/EØS-luftfartsselskaber ikke kan drive ruter inden for Europa.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at Europa-Kommissionen i) med urette fastslog i den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1, og stk. 4, at sagsøgeren havde deltaget i en overtrædelse eller overtrædelser på ruter inden for EØS-området og mellem lufthavne inden for EU-områder og lufthavne i Schweiz, hvorpå den ikke havde ret til at yde luftfragttjenester, ii) overså eller misforstod de internationale retlige ordninger eller EU-retlige ordninger om lufttrafikkettigheder, iii) anvendte relevant retspraksis urigtigt, idet den fastslog, at der ikke var nogen »uoverstigelige barrierer« for sagsøgeren, som udbød tjenester på ruter inden for Europa, og den identificerede således med urette sagsøgeren som en potentiel konkurrent på disse ruter. Efter sagsøgerens opfattelse udgør hver af disse et åbenbart urigtigt skøn og en åbenbar retlig fejl, og giver individuelt og samlet set et tilstrækkeligt grundlag for at annullere den anfægtede afgørelse i sin helhed, eller subsidiært afgørelsens artikel 1, stk. 1, og stk. 4.
4. Fjerde anbringende om en åbenbar retlig og faktisk fejl med hensyn til kompetence.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med åbenbare retlige og faktiske fejl med hensyn til, at Kommissionen med urette i) lagde vægt på fuldt ud lovlige handlinger på tredjelandsruter med henblik på at påvise eller fastslå en overtrædelse på ruter inden for Europa, som er umulig at begå (grundlag for at annullere den anfægtede afgørelse i sin helhed), ii) antog, at den havde kompetence vedrørende en påstået samordning med hensyn til »indgående« trafik på tredjelandsruter (grundlag for at annullere den anfægtede afgørelse i sin helhed, eller subsidiært afgørelsens artikel 1, stk. 2, og stk. 3).
5. Femte anbringende om et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de beviser, der lagdes sagsøgeren til last.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at Europa-Kommissionen i) ikke anvendte reglerne om bevis for en samlet og vedvarende overtrædelse korrekt, ii) undlod at fremføre et pålideligt bevismæssigt grundlag og at bevise de faktiske omstændigheder, som blev gjort gældende mod sagsøgeren, til den krævede juridiske standard, og iii) med urette afviste at godtage sagsøgerens tilbagetrækning af dennes urigtige anmodning om bødenedsættelse og undlod at tage tilbagetrækningens indvirkning på de beviser, der lagdes sagsøgeren til last, i betragtning, hvilket er et tilstrækkeligt grundlag for at annullere den anfægtede afgørelse i sin helhed.
6. Sjette anbringende om, at den bøde, som er pålagt i artikel 3, i overensstemmelse med det første, andet, tredje, fjerde og femte anbringende, skal annulleres, eller subsidiært nedsættes væsentligt i overensstemmelse med den ubegrænsede kompetence, som Retten er tillagt i medfør af artikel 261 TEUF, artikel 31 i forordning nr. 1/2003 og fast retspraksis.

Sag anlagt den 26. maj 2017 — Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO — M. J. Dairies (BBQLOUMI)

(Sag T-328/17)

(2017/C 239/69)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nicosia, Cypern) (ved S. Malynicz, QC, og Solicitor V. Marsland)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: M. J. Dairies EOOD (Sofia, Bulgarien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: M. J. Dairies EOOD

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »BBQLOUMI« — registreringsansøgning nr. 13 069 034

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. marts 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 497/2016-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 31. maj 2017 — Cargolux Airlines mod Kommissionen

(Sag T-334/17)

(2017/C 239/70)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luxembourg) (ved solicitor G. Goeteyn, advokat E. Aliende Rodríguez og barrister C. Rawnsley)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Såfremt Retten giver medhold i det første, andet, tredje eller fjerde anbringende, annulleres artikel 1, stk. 1, — 4, i Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) i deres helhed, for så vidt som de vedrører Cargolux.
- Såfremt Retten giver medhold i det femte anbringende:
 - Artikel 1, stk. 1, annulleres i sin helhed, eller såfremt artikel 1, stk. 1, ikke annulleres i sin helhed, annulleres artikel 1, stk. 1, i) for så vidt som den vedrører sikkerhedstillæg og kommission, ii) for så vidt som den vedrører perioden fra den 22. januar 2001 til udgangen af 2002, og iii) for så vidt som Retten fastslår nogen former for deltagelse i karteladfærd efter den sædvanlige opfattelse af dette begreb tidligst inden den 10. juni 2005.
 - Artikel 1, stk. 2, annulleres i sin helhed, eller såfremt artikel 1, stk. 1, ikke annulleres i sin helhed, annulleres artikel 1, stk. 2, i) for så vidt som den vedrører sikkerhedstillæg og kommission, ii) for så vidt som Retten fastslår nogen former for deltagelse i karteladfærd efter den sædvanlige opfattelse af dette begreb tidligst inden den 10. juni 2005.
 - Artikel 1, stk. 3 og stk. 4, annulleres i deres helhed.

- Såfremt Retten giver medhold i det sjette anbringende, annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 2, og stk. 3, for så vidt som Retten fastslår, at Cargolux har deltaget i overtrædelser vedrørende indkommende ruter (f.eks. fra lufthavne i tredjelande til lufthavne inden for EU-området eller på Island eller i Norge).
- Den bøde, som er blevet pålagt Cargolux i artikel 3, annulleres, og, såfremt Retten ikke annullerer bøden i sin helhed, nedsætter den bøden subsidært i medfør af sin ubegrænsede prøvelsesret.
- Der træffes de nødvendige beslutninger med hensyn til artikel 4, for så vidt som den vedrører Cargolux.
- Kommissionen tilpligtes at betale Cargolux' sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den handlede ultra vires ved at støtte sig på beviser for ruter og under perioder, med hensyn til hvilke den ikke havde kompetence.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette har udvidet sin kompetence, idet den baserede sig på beviser fra før den: a) 1. maj 2004 vedrørende ruter mellem EU-området og tredjelande b) 19. maj 2005 vedrørende ruter mellem EØS-området (ikke-EU-medlemsstater) og tredjelande og c) 1. juni 2002 vedrørende ruter mellem EU-området og Schweiz til støtte for sin konklusion om, at der forelå en overtrædelse af artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 vedrørende ruter inden for EØS-området.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat væsentlige formforskrifter og retten til forsvar samt anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den tilsidesatte væsentlige formskrifter og sagsøgerens ret til forsvar ved ikke at udstede en ny klagepunktsmeddelelse inden den fornyede vedtagelse.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette fastslog, at den ikke var forpligtet til at udstede en ny klagepunktsmeddelelse, inden den vedtog den anfægtede afgørelse på ny, hvorved den tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen har begået en retlig fejl og anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den undlod at foretage den nødvendige vurdering med hensyn til den retlige og økonomiske sammenhæng med henblik på med rette at fastslå, at der foreligger en overtrædelse med konkurrencebegrænsende formål.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat væsentlige formforskrifter, undladt at give en begrundelse, tilsidesat retten til forsvar, anlagt et åbenbart urigtigt skøn og begået en retlig og faktisk fejl, idet den undlod at identificere rækkevidden og parametrene for den hævdede overtrædelse af artikel 101 TEUF og de øvrige relevante bestemmelser, tilstrækkeligt præcist.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den omstændighed, at der stilles for høje krav til begrebet samlet og vedvarende overtrædelse, har ført til, at overtrædelsens omfang er blevet uafhjælpet udvisket, hvilket gør det umuligt at forstå dets indhold.
5. Femte anbringende om, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den undlod at fremføre et pålideligt bevismæssigt grundlag for sine konklusioner eller at bevise de faktiske omstændigheder, hvorpå den baserer sine konklusioner, til den krævede juridiske standard.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med faktuelle fejl og forkerte skøn med hensyn til alle tre bestanddele (sikkerhedstillægget, brændstoffillægget og kommissionen for tillæggene) af den hævdede samlede og vedvarende overtrædelse. Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen ligeledes fejlagtigt anvendt begrebet en samlet og vedvarende overtrædelse som et opsamlingsbegreb, i henhold til hvilken Kommissionen kan fremføre flere helt forskellige faktiske omstændigheder og kontakter, herunder lovlig og uvedkommende adfærd, som »beviser«.
6. Sjette anbringende om, at Kommissionen har begået en retlig fejl, idet den fejlagtigt anså sig for kompetent til at undersøge den påståede konkurrencebegrænsende samordning i forhold til flyafgange fra lufthavne i tredjelande til lufthavne inden for EØS-området og således begik en retlig fejl, eftersom sådanne aktiviteter falder uden for anvendelsesområdet for artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53.

7. Syvende anbringende vedrørende anmodningen om en fornyet fastsættelse af bøden i henhold til Rettens ubegrænsede prøvelsesret, idet Kommissionen har anlagt et urigtigt skøn og tilsidesat proportionalitetsprincippet.

- Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen fastsatte værdien af afsætningen forkert, idet den med urette tog hensyn til indkommende fly og stærkt overvurderede den hævdede overtrædelses samlede grovhed. I forhold til sagsøgeren vurderede Kommissionen den hævdede overtrædelses grovhed og varighed forkert og afviste med urette formildende omstændigheder.

Sag anlagt den 30. maj 2017 — Help — Hilfe zur Selbsthilfe mod Kommissionen

(Sag T-335/17)

(2017/C 239/71)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Help — Hilfe zur Selbsthilfe e.V. (Bonn, Tyskland) (ved advokaterne V. Jungkind og P. Cramer)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 21. marts 2017 Ares(2017)1515573, hvormed et delbeløb af støttemidlerne til bistandsprojektet Food Security Promotion for very food insecure farming households i Zimbabwe (ECHO/ZWE/BUD/2009/02002) på 643 627,72 EUR blev krævet tilbagebetalt, og den heraf følgende betalingsanmodning af 7. april 2017 (nr. 3241705513), hvormed Kommissionen anmodede om betaling af den første rate på 321 813,86 EUR, annulleres, og
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende: Den af Kommissionen påtalte fremgangsmåde udgør ikke en krænkelse af materiel ret

- Sagsøgerens fremgangsmåde, som Kommissionen har påtalt, ved indgåelsen af to kontrakter om levering af landbrugsvarer er ikke i strid med materielle bestemmelser for gennemførelsen af udbudsprocedurer i forbindelse med humanitære projekter. Navnlig er fremgangsmåden i overensstemmelse med de bindende udbudsprincipper i henhold til artikel 184, stk. 1, i gennemførelsesbestemmelserne til EU's finansforordning 2009 og artikel 2, stk. 3, i de fastlagte regler og procedurer (*Rules and procedures*) i bilag IV til partnerskabsrammeaftalen om EU's samarbejde med NGO'er om humanitær bistand fra 2008.
- Den påtalte fremgangsmåde er endvidere ikke i strid med dokumentationspligten i henhold til artikel 23, stk. 4, i de almindelige bestemmelser i bilag III til partnerskabsrammeaftalen.

2. Andet anbringende: Der foreligger ikke andre grunde til at kræve tilbagebetaling

- Der foreligger heller ikke andre grunde til at kræve tilbagebetaling af den økonomiske støtte. Navnlig havde den af sagsøgeren valgte virksomhed leveret de bestilte varer rettidigt, fuldstændigt og i god kvalitet. Sagsøgeren har desuden gennemført bistandsprojektet med succes, hvilket er bekræftet af fire uafhængige kontroller, der blev foretaget af tredjeparter.
- Den involverede medarbejder hos sagsøgeren har ikke udvist en ulovlig adfærd. Statsadvokaturen i Bonn har på grund af manglende tilstrækkelig mistanke om en strafbar handling ikke indledt en efterforskning.

3. Tredje anbringende (subsidiært): Manglende udøvelse af skøn og uforholdsmæssighed

- Kommissionen traf afgørelsen om at kræve den ydede økonomiske støtte tilbagebetalt ud fra den fejlagtige antagelse, at den var underlagt en bindende anbefaling fra Overvågningsudvalget for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) om at kræve tilbagebetaling. Dette udgør en manglende udøvelse af skøn fra Kommissionens side, der indebærer, at kravet om tilbagebetaling er retsstridigt.
- Kravet om tilbagebetaling af det samlede delbidrag på 643 627,27 EUR er desuden retsstridigt som følge af en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet i henhold til artikel 5, stk. 4, TEUF. Nævnte krav går videre, end hvad der er nødvendigt for at beskytte budgettet, og står henset til den succesfulde gennemførelse af bistandsprojektet ikke i et rimeligt forhold til den alvorlige belastning, som kravet medfører for sagsøgeren.

Sag anlagt den 31. maj 2017 — Shenzhen Jiayz Photo Industrial mod EUIPO — Seven (sevenoak)

(Sag T-339/17)

(2017/C 239/72)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Shenzhen Jiayz Photo Industrial Ltd (Shenzhen, Kina) (ved advokat M. de Arpe Tejero)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Seven SpA (Leini, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Shenzhen Jiayz Photo Industrial Ltd

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »SEVENOAK« — registreringsansøgning nr. 13 521 125

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 23. marts 2017 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1326/2016-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EU-varemærkeansøgning nr. 13 521 125 imødekommes for alle de af ansøgningen omfattede varer.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 30. maj 2017 — Japan Airlines mod Kommissionen

(Sag T-340/17)

(2017/C 239/73)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Japan Airlines Co. Ltd (Tokyo, Japan) (ved advokaterne J.F. Bellis og K. Van Hove, og solicitor R. Burton)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres i sin helhed, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat elleve anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat ne bis in idem-princippet og artikel 266 TEUF, idet den fastslog, at sagsøgeren kan drages til ansvar for aspekter af overtrædelsen, som Kommissionen havde holdt sagsøgeren ansvarsfri for i 2010-afgørelsen, og at Kommissionen under alle omstændigheder har tilsidesat den gældende forældelsesfrist ved at pålægge sagsøgeren en bøde vedrørende disse aspekter og ikke har påvist nogen berettiget interesse i at foretage en formel konstatering af, at der er begået overtrædelser med hensyn til disse aspekter.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet den vedtog den anfægtede afgørelse på ny, og sagsøgeren således befinder sig i en mindre gunstig situation end de øvrige adressater for 2010-afgørelsen, i forhold til hvilke den sidstnævnte afgørelse nu er endelig og bindende.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53, overskredet omfanget af sin kompetence samt tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar, idet den fastslog, at sagsøgeren kunne drages til ansvar for en overtrædelse, som var begået på ruter inden for EØS-området og EU-Schweiz-ruter, i en periode hvor Kommissionen ikke havde beføjelse til at anvende artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 på flyselskaber, der kun flyver på EØS-tredjelandsruter, og sagsøgerens adfærd på EØS-tredjelandsruterne var dermed lovlig.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53, idet den fastslog, at sagsøgeren deltog i en samlet og vedvarende overtrædelse, der omfattede ruter, som sagsøgeren ikke fløj på, og som sagsøgeren ikke havde de nødvendige rettigheder til at flyve på.
5. Femte anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53, idet den påberåbte sig kompetence til at behandle indkommende luftfragtstjenester på EØS-tredjelandsruter, for så vidt som sådanne tjenester er solgt til kunder uden for EØS-området.
6. Sjette anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar og princippet om forbud mod forskelsbehandling samt proportionalitetsprincippet, idet den stillede forskellige beviskrav til de forskellige luftfartselskaber.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat bøderetningslinjerne af 2006⁽¹⁾ og proportionalitetsprincippet, idet den i den pågældende værdi af afsætningen, der dannede grundlag for bødeudmålingen, inkluderede bødeindtægter, der stammede fra priser for luftfragtstjenester, der ikke havde forbindelse med den i den anfægtede afgørelse omhandlede overtrædelse.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat bøderetningslinjerne af 2006 og princippet om berettiget forventning, idet den i den pågældende værdi af afsætningen, der dannede grundlag for bødeudmålingen, inkluderede bødeindtægter, der stammede fra luftfragtstjenester på indkommende ruter mellem EØS-stater og tredjelande.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat proportionalitetsprincippet, idet den begrænsede den bødenedsættelse, som sagsøgeren er blevet tildelt inden for de lovgivningsmæssige rammer, til 15 %.

10. Tiende anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet samt sagsøgerens ret til forsvar, idet den undlod at nedsætte sagsøgerens bøde med 10 % som følge af dennes begrænsede deltagelse i overtrædelsen, mens andre adressater for den anfægtede afgørelse og 2010-afgørelsen, som befinder sig i en objektiv tilsvarende situation som sagsøgeren, blev indrømmet en sådan nedsættelse.
11. Ellevte anbringende om, at Retten bør udøve sin fulde prøvelsesret og nedsætte bøden væsentligt.

⁽¹⁾ Retningslinjerne for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT C 210, s. 2).

Sag anlagt den 31. maj 2017 — British Airways mod Kommissionen

(Sag T-341/17)

(2017/C 239/74)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: British Airways plc (Harmondsworth, Det Forenede Kongerige) (ved J. Turner, QC, barrister R. O'Donoghue og solicitor A. Lyle Smythe)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist.
- Subsidiært: Den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt i medfør af den anfægtede afgørelse, annulleres eller nedsættes under udøvelsen af Rettens fulde prøvelsesret.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller tilsidesatte en væsentlig formforskrift, idet den traf en afgørelse om, at der foreligger en overtrædelse, som var baseret på to afvigende vurderinger af de relevante faktiske og retlige omstændigheder, og som således var usammenhængende, uforenelig med retssikkerhedsprincippet og kan medføre forvirring med hensyn til EU's retsorden.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat den pligt, som den er underlagt i henhold til artikel 266 TEUF, idet den i forbindelse med sin fornyede afgørelse vedrørende sagsøgeren traf en foranstaltning med henblik på at korrigere de væsentlige fejl, som Retten havde fundet i sag T-48/11, som imidlertid snarere forværrede fejlene end afhjalp dem.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik en retlig fejl og/eller tilsidesatte en væsentlig formforskrift, idet den undlod at give en tilstrækkelig begrundelse for at pålægge sagsøgeren en bøde. Efter sagsøgerens opfattelse blev bøden pålagt på grundlag af en konklusion om, at der forelå en overtrædelse, som ikke var omfattet af den omhandlede foranstaltning, og som var uforenelig med de konklusioner, som var indeholdt i den omhandlede foranstaltning. Sagsøgeren har endvidere eller subsidiært gjort gældende, at Kommissionen i denne forbindelse overskred sin kompetence.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen ikke havde beføjelse til at anvende artikel 101 TEUF/EØS-aftalens artikel 53 i forbindelse med påståede konkurrencebegrænsninger vedrørende bestemmelsen om luftfragttjenester på ruter, der er indgående til EU/EØS-området. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at sådanne begrænsninger faldt uden for det territoriale anvendelsesområde for artikel 101 TEUF/EØS-aftalens artikel 53.

5. Femte anbringende om, at Kommissionen har anvendt artikel 101 TEUF/EØS-aftalens artikel 53 forkert aftale til samordning af tillægsgebyrer for luftfartstjenester til/fra visse lande som følge af de gældende retlige og reguleringsmæssige ordninger og deres virkninger i praksis, og den bødenedsættelse, der blev givet i denne forbindelse, var vilkårlig og utilstrækkelig.
6. Sjette anbringende om, at Kommissionen begik en fejl, da den fastslog, at sagsøgeren havde deltaget i en overtrædelse vedrørende (ikke-)betaling af kommission tillægsgebyrer.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen begik en fejl, da den fastsatte »værdien af afsætningen« med henblik på at beregne bøder i afgørelsen. Efter sagsøgerens opfattelse burde Kommissionen have fastslået, at kun indtægter hidrørende fra tillægsgebyrer var relevante, og den burde ikke have medtaget omsætning hidrørende fra tjenester, der var indgående til EU/EØS-området.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionen begik en fejl, da den fastslog, at sagsøgeren var den niende ansøger om bødenedsættelse og derfor kun var berettiget til en nedsættelse på 10 % af sin bøde, til trods for at sagsøgeren faktisk var den første, som ansøgte om bødenedsættelse efter ansøgeren om bødefritagelse, og som tilføjede betydelig værdi.
9. Niende anbringende om, at Kommissionen begik en fejl i forbindelse med sin vurdering af begyndelsestidspunktet for sagsøgerens overtrædelse. Efter sagsøgerens opfattelse var det pågældende begyndelsestidspunkt oktober 2001, og de beviser, som er fremført med henblik på at påvise en andet, tidligere tidspunkt, ikke er retligt tilstrækkelige.

Sag anlagt den 30. maj 2017 — Deutsche Lufthansa m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-342/17)

(2017/C 239/75)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Deutsche Lufthansa AG (Köln, Tyskland), Lufthansa Cargo AG (Frankfurt am Main, Tyskland) og Swiss International Air Lines AG (Basel, Schweiz) (ved advokat S. Völcker)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Artikel 1 i Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse indeholder en mangelfuld begrundelse, idet den ikke utvetydigt fastsætter den geografiske udstrækning af overtrædelsen i sin dispositive del og begrundelse.
2. Andet anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 11 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart, idet den støtter ret på kontakter mellem konkurrenter, som fandt sted i Schweiz og i det væsentlige påvirkede luftfragt mellem Schweiz og tredjelande.
3. Tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter princippet om, at lovgivning ikke må anvendes med tilbagevirkende kraft, idet den støtter ret på kontakter, der kun påvirkede ruter uden for EØS-området, som fandt sted, før forordning nr. 1/2003 ⁽¹⁾ trådte i kraft.

4. Fjerde anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart, idet den uden at foretage en tilstrækkelig analyse fastslog, at kontakter, som fandt sted uden for EØS-området, kontakter vedrørende WOW alliancen (alliance mellem Japan Airlines Cargo, Lufthansa Cargo, SAS Cargo og Singapore Airlines Cargo) og kontakter vedrørende kommissioner på tillæg var en del af den samme samlede og vedvarende overtrædelse som kontakter mellem konkurrenter, der fandt sted på hovedkontorniveau.
5. Femte anbringende om, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53, for så vidt som den hviler på den opfattelse, at kontakterne mellem konkurrenter, der fandt sted i lande uden for EØS-området, udgør en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53. Efter sagsøgernes opfattelse begrænser aftaler eller samordnet praksis om indkomne fragtforsendelser fra EØS-området ikke konkurrencen inden for EØS-området, og de påvirker heller ikke samhandelen mellem medlemsstaterne. Sagsøgerne har endvidere anført, at den anfægtede afgørelse anvender en forkert retlig standard i analysen af, hvorvidt statslig intervention i en række af de berørte lande udelukker anvendelsen af artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1).

Sag anlagt den 31. maj 2017 — Cathay Pacific Airways mod Kommissionen

(Sag T-343/17)

(2017/C 239/76)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Cathay Pacific Airways Ltd (Hong Kong, Kina) (ved barristers R. Kreisberger og N. Grubeck, solicitor M. Rees og advokat E. Estellon)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist
- Artikel 3 i den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den har pålagt sagsøgeren en bøde på 57 120 000 EUR, eller subsidiært nedsættes bøden.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen begik en retlig og/eller faktisk fejl og/eller ikke overholdt den gældende bevisstandard, da den lod sagsøgeren være omfattet af artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 4, i den anfægtede afgørelses konklusion og fastslog, at sagsøgeren havde deltaget i den hævdede samlede og vedvarende overtrædelse.
 - Sagsøgeren har anført, at der ikke foreligger noget retligt grundlag for at fastslå, at denne har deltaget i overtrædelserne inden for Europa.
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at der ikke foreligger noget tilstrækkeligt faktisk grundlag for at fastslå, at denne har deltaget i overtrædelserne inden for Europa.
 - Sagsøgeren hævder endvidere, at Kommissionen tilsidesætter sagsøgerens ret til forsvar ved at støtte ret på en ny begrundelse.

- Endelig har sagsøgeren anført, at den omstændighed, at Kommissionen ulovligt har ladet sagsøgeren være omfattet af artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 4, undergraver Kommissionens forsøg på at fastslå, at sagsøgeren deltog i den hævdede samlede og vedvarende overtrædelse.
- 2. Andet anbringende om, at Kommissionen ved at træffe en afgørelse mod sagsøgeren på ny, hvorved den foreholder sagsøgeren at have begået ny ulovlig adfærd, har tilsidesat artikel 25 i forordning nr. 1/2003 og retssikkerhedsprincippet, retfærdighedsprincippet og princippet om god retspleje.
- 3. Tredje anbringende om, at Kommissionen ikke i henhold til den krævede bevisstandard godtgjorde, at sagsøgeren kan drages til ansvar for at have deltaget i den hævdede samlede og vedvarende overtrædelse.
 - Efter sagsøgerens opfattelse undlod Kommissionen at undersøge sagsøgerens særlige situation og at fastslå de individuelle dele af den samlede og vedvarende overtrædelse med hensyn til sagsøgeren.
 - Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen ikke påviste en overordnet plan, der forfulgte et fælles formål.
 - Sagsøgeren hævder endvidere, at Kommissionen ikke påviste, at sagsøgeren deltog eller havde den krævede hensigt om at deltage i den samlede og vedvarende overtrædelse.
 - Endelig har sagsøgeren anført, at det ikke er godtgjort, at den havde det nødvendige kendskab.
- 4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen undlod at give en tilstrækkelig begrundelse til støtte for sin konklusion om, at sagsøgeren havde deltaget i den hævdede samlede og vedvarende overtrædelse.
- 5. Femte anbringende om, at Kommissionen begik en fejl ved at lægge den omstændighed, at sagsøgeren havde aktiviteter i tredjelandsjurisdiktioner, til grund som bevis for, at denne havde deltaget i den hævdede samlede og vedvarende overtrædelse og undlod at give en begrundelse i denne forbindelse.
 - Efter sagsøgerens opfattelse løftede Kommissionen ikke den bevisbyrde, der gælder med hensyn til sagsøgerens adfærd i Hong Kong og/eller undlod at give en tilstrækkelig begrundelse.
 - Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ikke godtgjorde, at sagsøgerens adfærd i Hong Kong havde et konkurrencebegrænsende formål.
 - Sagsøgeren har desuden anført, at den i henhold til lovgivningen i Hong Kong havde pligt til at indgive en kollektiv ansøgning.
 - Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at princippet om comitas genitum og princippet om ikke-indblanding mellem staterne er blevet tilsidesat.
- 6. Sjette anbringende om, at Kommissionen ikke havde kompetence til at anvende artikel 101 TEUF på adfærd vedrørende indgående fly, dvs. luftfragttjenester fra tredjelande til Europa.
- 7. Syvende anbringende om, at Kommissionen begik en fejl ved beregningen af den bøde, som er pålagt sagsøgeren.

Sag anlagt den 31. maj 2017 — Latam Airlines Group and Lan Cargo mod Kommissionen

(Sag T-344/17)

(2017/C 239/77)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Latam Airlines Group SA (Santiago, Chile) og Lan Cargo SA (Santiago) (ved barrister B. Hartnett, advokat O. Geiss og solicitor W. Sparks)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.
- Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgerne er blevet pålagt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har begået en faktisk og retlig fejl, idet den foretog en urigtig fortolkning af de beviser, som blev gjort gældende mod sagsøgerne, anvendte artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og den Schweiziske aftales artikel 8 urigtigt og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse, da den pålagde sagsøgerne ansvaret for overtrædelsen for så vidt angår sikkerhedstillægget og den manglende kommissionsbetaling.
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen med urette fastslog, at sagsøgerne havde kendskab til konkurrencebegrænsende adfærd vedrørende sikkerhedstillægget og den manglende kommissionsbetaling.
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at disse aspekter af den hævdede samlede og vedvarende overtrædelse ikke kan holdes adskilt fra overtrædelsen samlet set, og den anfægtede afgørelse må derfor annulleres i sin helhed.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen begik en faktisk og retlig fejl, idet den foretog en urigtig fortolkning af de beviser, som blev gjort gældende mod sagsøgerne, anvendte de relevante bestemmelser urigtigt og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse, da den pålagde sagsøgerne ansvaret for overtrædelsen for så vidt angår brændstoffillæggene.
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad påviste, at sagsøgerne deltog i den påståede overtrædelse for så vidt angår brændstoffillægget.
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at deres modtagelse af pressemeddelelser ikke kunne gøre dem bekendt med det hævdede kartel.
 - Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at de sparsomme beviser, der er blevet fremført med hensyn til deres kontakter med luftfartselskaber, ikke påviser, at sagsøgerne har udvist nogen konkurrencebegrænsende adfærd, eller godtgør, at de havde kendskab til eller kunne have forudset andre luftfartsselskabers konkurrencebegrænsende adfærd.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik åbenbare faktiske og retlige fejl, da den fastslog, at sagsøgerne havde begået en overtrædelse på de ruter, som er anført i den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1, artikel 1, stk. 3, og artikel 1, stk. 4, og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse.
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen med urette holdt dem ansvarlige for overtrædelsen i den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1, artikel 1, stk. 3, og artikel 1, stk. 4, eftersom forældelsesfristen var udløbet.
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen savner kompetence til at fastslå, at de kan holdes ansvarlige for en overtrædelse af artikel 101 TEUF på ruter inden for EØS-området før den 1. maj 2004 eller EØS-aftalens artikel 53 før den 19. maj 2005.
 - Sagsøgerne hævder endvidere, at Kommissionen savner kompetence til at fastslå, at de kan holdes ansvarlige for en overtrædelse med hensyn til ruter mellem EU-området og Schweiz.
 - Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionens konklusioner tilsidesætter princippet non bis in idem.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik åbenbare faktiske og retlige fejl, da den fastslog det hævdede kartels eksistens, og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse.
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionens konklusion om, at de deltog i det hævdede kartel, ikke er tilstrækkelig bevist.

- Sagsøgerne har endvidere anført, at dette er baseret på den urigtige antagelse, at overtrædelsen vedrørte alle ruter.
 - Sagsøgerne hævder endvidere, at det ligger uden for Kommissionens kompetenceområde og fører til uklarhed med hensyn til den hævdede overtrædelses geografiske rækkevidde.
 - Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at det fører til uoverensstemmelser mellem begrundelsen og konklusionen med hensyn til dens genstand, som ikke gør det muligt for sagsøgerne at forstå den hævdede overtrædelses art og rækkevidde.
5. Femte anbringende om, at Kommissionen begik åbenbare faktiske og retlige fejl, da den fastslog, at den hævdede overtrædelse udgør en samlet og vedvarende overtrædelse og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse for denne konklusion.
- Sagsøgerne har gjort gældende, at den pågældende adfærd ikke forfulgte et enkelt konkurrencebegrænsende formål.
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at den pågældende adfærd ikke vedrørte et bestemt produkt eller en bestemt tjeneste.
 - Sagsøgerne hævder endvidere, at den pågældende adfærd ikke vedrørte den samme virksomhed.
 - Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at den hævdede overtrædelse ikke var samlet.
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at elementerne af den hævdede overtrædelse ikke blev undersøgt samtidigt.
 - Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke har fremlagt fyldestgørende beviser og undlod at foretage en analyse i henhold til artikel 101, stk. 3, TEUF med hensyn til manglende betaling af kommission.
6. Sjette anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte sagsøgernes ret til forsvar og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse.
- Sagsøgerne har gjort gældende, at de ikke kunne tage stilling til Kommissionens konklusion om, at de havde kendskab til overtrædelsen vedrørende sikkerhedstillæg og manglende betaling af kommission.
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at der blev fremsat nye anbringender til støtte for Kommissionens konklusion med hensyn til det hævdede kartel.
 - Sagsøgerne hævder endvidere, at Kommissionen har støttet sig på beviser, som ikke kan fremføres imod dem.
 - Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at de uoverensstemmelser, der er mellem den anfægtede afgørelses præmisser og konklusion, førte til en mangelfuld begrundelse.
 - Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at de ikke kunne fremkomme med deres synspunkter med hensyn til beslutningen om at fjerne 13 luftfartselskaber og tre af overtrædelsens aspekter efter klagepunktmeddelelsen, og Kommissionen undlod at give en begrundelse herfor.
7. Syvende anbringende om, at Kommissionen begik en retlig og faktisk fejl, da den beregnede sagsøgernes bøde, og undlod at give en tilstrækkelig begrundelse.
- Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har undladt at skelne mellem samordning af en endelig pris og samordning med hensyn til begrænsede elementer af en pris.
 - Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen har undladt at tage hensyn til sagsøgernes begrænsede kombinerede markedsandel og industriens forskriftsmæssige krav.
 - Sagsøgerne hævder endvidere, at Kommissionen behandlede deres adfærd på samme måde som andre adressaters langt mere alvorlige adfærd, herunder »kernegruppens« adfærd.
 - Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har undladt at lægge vægt på, at deres deltagelse i overtrædelsen var mere begrænset i forhold til andre adressaters, som ligeledes fik en bødenedsættelse på grund af formildende omstændigheder.
-

Sag anlagt den 31. maj 2017 — Hotelbeds Spain mod EUIPO — Guidigo Europe (Guidego what to do next)**(Sag T-346/17)**

(2017/C 239/78)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Hotelbeds Spain, SL (Palma de Mallorca, Spanien) (ved advokat L. Broschat García)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Guidigo Europe SARL (Paris, Frankrig)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Hotelbeds Spain, SL*Det omtvistede varemærke:* EU-figurmærke indeholdende ordbestanddelen »Guidego what to do next« — registreringsansøgning nr. 12 944 898*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 21. marts 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 449/2016-4)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EU-varemærkeansøgning nr. 12 944 898 imødekommes for klasse 39, 41 og 43.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b) i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 1. juni 2017 — Singapore Airlines and Singapore Airlines Cargo mod Kommissionen**(Sag T-350/17)**

(2017/C 239/79)

*Processprog: engelsk***Parter***Sagsøgere:* Singapore Airlines Ltd (Singapore, Singapore) og Singapore Airlines Cargo Pte Ltd (Singapore) (ved solicitors J. Kallaugh og J. Poitras, og advokat J. Ruiz Calzado)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgernes påstande**

- Kommissionens afgørelse C(2017) 1742 final af 17. marts 2017 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, EØS-aftalens artikel 53 og artikel 8 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart (Sag AT.39258 — Luftfragt) annulleres helt eller delvist.
- Subsidiært nedsættes den bøde, som sagsøgerne er blevet pålagt, væsentligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

— Der træffes enhver anden afgørelse, som er passende henset til sagens omstændigheder.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse skal annulleres som følge af, at dens centrale konklusion med hensyn til en samlet og vedvarende overtrædelse vedrørende luftfragttjenester på alle ruter til og fra EU-området er behæftet med væsentlige retlige fejl og fejl med hensyn til bedømmelsen af de faktiske omstændigheder.

Efter sagsøgernes opfattelse er følgende forhold ikke godtgjort i den anfægtede afgørelse: i) at der forelå et verdensomspændende kartel, ii) kompetence til at bedømme adfærd, der omfatter salg af luftfragt uden for EU-området, iii) berettiget anvendelse af artikel 101 TEUF på adfærd, som er reguleret eller påkrævet af udenlandske regeringer, iv) en tilstrækkelig tilknytning mellem den adfærd, der omfatter de tre hævdede elementer af den samlede og vedvarende overtrædelse, nemlig brændstoftillæg, sikkerhedstillæg og en angivelig nægtelse af at betale kommission af tillæg, samt v) en tilstrækkelig tilknytning mellem kontakter med luftfartsselskaber på hovedkontorniveau og adfærd på lokale markeder.

2. Andet anbringende om, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, for så vidt som den konkluderer, at der foreligger en overtrædelse vedrørende samordning med hensyn til betaling af kommission af tillægsindtægter til speditører.
3. Tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse skal annulleres i det omfang, at konklusionen vedrørende en overtrædelse, som omfatter sagsøgerne, er baseret på beviser, som omfatter kontakter udelukkende mellem medlemmer af WOW alliancen for luftfragt.

Efter sagsøgernes opfattelse anvender den anfægtede afgørelse en forkert retlig test med henblik på vurderingen af, hvorvidt der foreligger en luftfartsselskabsalliance med fuldstændigt samarbejde, og den er behæftet med væsentlige fejl i sin vurdering af WOW-alliancens funktionsmåde. Sagsøgerne har endvidere anført, at deres kontakter med WOW-partnere var et led i et oprigtigt forsøg på at skabe en succesfuld alliance, og de var derfor ikke et udtryk for den fællesordning eller -plan, der antoges at være grundlaget for den samlede og vedvarende overtrædelse.

4. Fjerde anbringende om, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, idet den ikke godtgør, at sagsøgerne har deltaget i den samlede og vedvarende overtrædelse.
5. Femte anbringende om, at såfremt sagsøgerne (i modsætning til, hvad der er anført i det fjerde argument) har deltaget i nogen af aspekterne ved den samlede og vedvarende overtrædelse, har den anfægtede overtrædelse ikke godtgjort, at sagsøgerne havde kendskab til alle de aspekter af adfærden, som er beskrevet i den anfægtede afgørelse, navnlig kernegruppens klart ulovlige samordning, eller at den i henhold til retspraksis burde have haft kendskab til en sådan adfærd.
6. Sjette anbringende om, at såfremt den anfægtede afgørelse ikke annulleres i sin helhed, skal den bøde, som sagsøgerne er pålagt, nedsættes, idet Kommissionen har undladt at henholde sig de klare krav i bøderetningslinjerne ⁽¹⁾ med henblik på at fastsætte den pågældende omsætning, og idet den pålagte bøde ikke afspejler sagsøgernes begrænsede deltagelse i den samlede og vedvarende overtrædelse og deres mindre grove adfærd (jf. det tredje, fjerde og femte anbringende).

⁽¹⁾ Retningslinjerne for beregningen af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT 2006, C 210, s. 2).

Sag anlagt den 2. juni 2017 — Korwin-Mikke mod Parlamentet

(Sag T-352/17)

(2017/C 239/80)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Janusz Korwin-Mikke (Jozefow, Polen) (ved advokaterne M. Cherchi, A. Daoût og M. Dekleermaker)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.

Følgelig:

- Europa-Parlamentets Præsidium's afgørelse af 3. april 2017 annulleres.
- Europa-Parlamentets Præsidium's tidligere afgørelse af 14. marts 2017 annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at erstatte den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som er blevet påført ved de anfægtede afgørelser, dvs. tildele sagsøgeren 19 180 EUR.
- Europa-Parlamentet tilpligtes under alle omstændigheder at betale alle sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Det første anbringende vedrører tilsidesættelsen af artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, det generelle princip om ytringsfrihed sammenholdt med artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention og artikel 52 i chartret om grundlæggende rettigheder — idet der er den særlige omstændighed, at de i afgørelsen omhandlede ytringer er blevet fremsat af et medlem af Europa-Parlamentet under udøvelsen af sine funktioner og i EU-institutionsregi — samt en tilsidesættelse af artikel 166 i Europa-Parlamentets forretningsorden, af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, princippet om, at EU-institutionernes retsakter skal begrundes, af artikel 296 TEUF, et åbenbart urigtigt skøn og magtoverskridelse.
2. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelsen af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, af princippet om, at EU-institutionernes retsakter skal begrundes og af det almindelige proportionalitetsprincip, et åbenbart urigtigt skøn og magtoverskridelse.

Sag anlagt den 2. juni 2017 — Daico International mod EUIPO — American Franchise Marketing (RoB)

(Sag T-355/17)

(2017/C 239/81)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Daico International BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokat M. Kassner)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: American Franchise Marketing Ltd (London, Det Forenede Kongerige)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Daico International BV

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »RoB« — EU-varemærkeregistrering nr. 5 284 104

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. marts 2017 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R1405/2016-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 75, stk. 1, i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af regel 62, stk. 3, i forordning nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker.

Sag anlagt den 2. juni 2017 — Daico International mod EUIPO — American Franchise Marketing (RoB)

(Sag T-356/17)

(2017/C 239/82)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Daico International BV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokat M. Kassner)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: American Franchise Marketing Ltd (London, Det Forenede Kongerige)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Daico International BV

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »RoB« — EU-varemærkeregistrering nr. 5 752 324

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 21. marts 2017 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1407/2016-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 75, stk. 1, i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af regel 62, stk. 3, i forordning nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker.

Sag anlagt den 31. maj 2017 — Mubarak mod Rådet

(Sag T-358/17)

(2017/C 239/83)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kairo, Egypten) (ved B. Kennelly, QC, barrister J. Pobjoy, solicitors G. Martin, M. Rushton og C. Enderby Smith)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2017/496 af 21. marts 2017 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (den »anfægtede afgørelse«, EUT 2017, L 76, s. 22) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2017/491 af 21. marts 2017 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 270/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (den »anfægtede forordning«, EUT 2017, L 76, s. 10), annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Det fastslås, at artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2011/172/FUSP af 21. marts 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (»afgørelsen«, EUT 2011, L 76, s. 63) og artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 270/2011 af 21. marts 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (»forordningen«, EUT 2011, L 76, s. 4) ikke skal finde anvendelse, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, og følgelig annulleres afgørelse (FUSP) 2016/411, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender.

1. Første anbringende om, at afgørelsens artikel 1, stk. 1, og forordningens artikel 2, stk. 1, er ulovlige, fordi de (a) savner et gyldigt retsgrundlag og/eller (b) tilsidesætter proportionalitetsprincippet.
2. Andet anbringende om, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens rettigheder i henhold til artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 og 3 TEU, samt artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ved at antage, at de retslige procedurer i Egypten var i overensstemmelse med grundlæggende rettigheder.
3. Tredje anbringende om, at Rådet har anlagt urigtige skøn ved at antage, at det i afgørelsens artikel 1, stk. 1, og forordningens artikel 2, stk. 1, fastsatte opførelseskriterium var opfyldt for så vidt angår sagsøgeren.
4. Fjerde anbringende om, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar og retten til god forvaltningsskik og til effektiv domstolsprøvelse. Rådet har navnlig undladt omhyggeligt og upartisk at undersøge, om de påståede grunde, der angiveligt begrundet genopførelsen, var velbegrundede i lyset af sagsøgerens bemærkninger forud for genopførelsen.
5. Femte anbringende om, at Rådet ubegrundet og uforholdsmæssigt har krænket sagsøgerens grundlæggende rettigheder, herunder hans ret til beskyttelse af ejendom og omdømme. Den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordnings konsekvenser for sagsøgeren er vidtrækkende, både hvad angår dennes ejendom og dennes globale omdømme. Rådet har ikke godtgjort, at indefrysningen af sagsøgerens aktiver og økonomiske ressourcer er forbundet med eller begrundet i noget legitimt mål, og endnu mindre, at den er forholdsmæssig i forhold til et sådant mål.

Rettens kendelse af 24. april 2017 — Ipuri mod EUIPO — van Graaf (IPURI)

(Sag T-226/16) ⁽¹⁾

(2017/C 239/84)

Processprog: tysk

Formanden for Fjerde Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 232 af 27.6.2016..

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA